

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

"חנוכיות בעזה, עזות דקדושה. אי אפשר שלא להתרגש"

צבי יחזקאלי מסתכל
על התמונות שהפכו
לסמלי המלחמה.
כלים משוריינים,
ע"י חורבות, ולהבות
קטנות מרצדות

אור במוח, אור בלב
אחרי ארגוני החסד להצלת
והעברת תרופות הגיע גם
תורם של התפילין. כתבה

שמונה ימי משפחה
התוועדות עם הרב ג'ייקובסון

הרהורי כפירה והתכחחות
מיכל שניאור

מבריחה לבחירה
מיכי יוספי

הביתה, אל החולות
חנה סלם

שכל בלבד לא מספיק
הרב אייל ורד, תניא עכשיו

לפעמים התחלוקות הן סביב דברים שיש בהם טעם,
אבל לפעמים מאחורי הציטוטים התורניים למיניהם -
למנוסחים היטב וכתובים על פסקולים כאלה מאחרי
- שוכן הפחד

שיחת חברים

עם מיני יוספי

מי שמעמיק לא מפחד

בדרך כלל, פחד מלאבד שליטה. לצער הלב, יש גם לא מעט מחלוקות בין יראי ה' שנובעות מפחדים כאלה. לפעמים המחלוקות הן סביב דברים שיש בהם טעם, אבל לפעמים מאחורי הציטוטים התורניים למיניהם - שמנוסחים היטב וכתובים על פסקולים כאלה ואחרים - שוכן הפחד. אדם בעל מעמד מפחד שאנשים לא ישמעו לו, או שאם הם יפנו אחרי מנהיג אחר הוא יאבד מקורות הכנסה ומקורות כוח בעלי השפעה. אני לא יודע אם אי פעם נתקלתם במחלוקת כלשהי במחזורות היהדות של יראי ה', אבל גם אם לא, בטח קראתם על כך בספרים שמספרים על דורות עברו...

במצבים כאלה, לא פעם ולא פעמיים, אם תשאל את הבן אדם שחולק בכל הכוח, מה יש לו נגד השני - בצורה מעמיקה פנימה - תשמע מה באמת הוא מרגיש כלפיו. אם האדם העומד מולך יהיה כנה, הוא יתבונן פנימה ויגלה שיש שם פחד. לעיתים, בן אדם יאמר בהתחלה שהוא כועס, ולעיתים הוא יאמר שהוא שונא, אבל כשתחפור פנימה תבין שגם כעס וגם שנאה הם לא רגשות מקוריים. אלו רגשות משניים. מתחתם, מתחת לשנאה, כעס וקנאות, יש הרבה פעמים פחד לאבד משהו.

אדם שמברר לעצמו ומכיר בזה שהוא מונע מפחדים, הוא גם יכול להפוך את המצב לטובה. הוא יהיה מסוגל להפסיק לברוח מהפחד בכל מיני צורות, ובמקום בריחה לעבור לבחירה. במקום לברוח מהתמודדות אמיתית ובוגרת, אדם יכול להרגיל את עצמו להתמודד ולבחור באמת. יש כאן משחק בין 'בריחה' לבחירה'. כל עוד אדם לא מודע מה באמת מפעיל אותו, ההתנהגות שלו תהיה לא ראויה. ככל שעולה המודעות למניעים הכמוסים של האישיות, כך אפשר להכניס לשם בחירה ולבחור לפי הערכים הגבוהים שלנו.

לקראת סוף הסיפור על בן המלך ובן השפחה, רבי נחמן שם בפי הגיבור של הסיפור את המילים הבאות: "כשנכנסים לגן ורודפים אותו, אין צריכים לברוח כלל". אלה מילים שבאות לעורר את המודעות שלנו, לזהות את המקומות בחיים שאנחנו רודפים, ומצד שני את המקומות שאנחנו בורחים. גם רדיפה שלא לצורך וגם בריחה שלא לצורך, מקורן בפחד. ככל שנוזה את המקומות הללו, תגדל האפשרות להכניס שם בחירה והכוונה, לפעול מהמקום הגבוה של האישיות, ולא מהמקום של הפחד שברך כלל מוביל לבחירות לא טובות.

את הסיסמא הזאת של ר' נחמן אנחנו צריכים לשנן כמו סטיקר - "כשנכנסים לגן ורודפים אותו, אין צריכים לברוח כלל!" כשנקשיב לצדיק שלוחש לנו באוזן: "אין צריכים לברוח כלל", ההתנהגות שלנו יכולה ממש להשתנות לטובה.

על מה אתה מדבר?

אגב, לפני כמה זמן הוצאתי ספר שזאת הכותרת שלו: "אין צריכים לברוח כלל". זה ספר מסוג הספרים שאני ממליץ בעיקר על הכריכה שלו, ולא דווקא לקרוא אותו. לא שיש בעיה שתקראו את התוכן, אבל אם מדברים בכנות, עיקר המכוון נמצא בכותרת של הספר. אתם יודעים שכשמישהו מדבר הרבה על שמחה, כנראה שהוא מתמודד עם עצב. כשמישהו מדבר הרבה על ענווה, אתה מבין שהוא מתמודד עם בעיות גאווה. אז כשמישהו מפרסם ספר שהוא קורא לו: "אין צריכים לברוח כלל", הוא מתמודד עם המקומות שבהם, במקום לתת מענה נכון, יש נטייה לברוח.

צריך להבין, שגם כשבן אדם סתם יושב בסלון ביום רגיל, וכשפתאום עולה אצלו רגש לא נעים הוא נכנס לטלפון שלא באמת לצורך, זאת ממש בריחה. גם אם במקום לחוות את הרגש הלא נעים שעלה פתאום, לעמוד מולו והקשיב למה שהוא בא לומר, ניגשים לחפש משהו במקרה - זאת בריחה. שלא תבינו לא נכון, אם יש צורך אמיתי, אז אני בעד המקרה - בעיקר בחלקים המזיניים שבו. הבעיה היא בפתחת המקרה לטובת הבריחה. הבריחה מלהרגיש, ומלפגוש את מה שמבקש להתהוות ולהתברר באישיות.

ישנם עוד סוגים של בריחה. למשל, בן אדם שנוהג לעזוב הרצאות שקצת לא נוחות לו באמצע הדברים, או נוטש קורסים באופן סדרתי ואף פעם לא נשאר עד הסוף - אלה בריחות. באופן אישי, בחיים שלי פגשתי לא מעט מצבים שבהם היה נכון יותר להישאר במקום ולהמתין לסיום המהלך. זאת עבודה גדולה שלאט לאט לומדים אותה, איך להכניס מודעות למצבים הללו בחיים, ולהישאר גם במקומות הלא נוחים. ממרום גילי, אני יכול לומר לכם שזאת יכולת שמתפתחת עם הזמן, ובעצם העיקר היא העבודה לאורך הדרך ולא התוצאה.

חברים! תאמרו 'לחיים' על המשפט הנפלא הזה של ר' נחמן, ונזכה כולנו לדעת תמיד ש"אין צריכים לברוח כלל!". לחיים!

שלום חברים! מן הסתם אתם מכירים את הסיפור של רבי נחמן, "מעשה מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו", שהוא אחד מסיפורי המעשיות משנים קדמוניות. בסיפור הזה יש נקודה שמודגשת בכמה הזדמנויות, והיא תשומת לב לכך שפעמים רבות הדבר שמנהל את חיי בני האדם הוא פחד. פחד, שלפעמים אנחנו אפילו לא מודעים אליו, עלול להוביל לרדיפה או לחילופין לבריחה, והוא בעצם מה שמנהל את חיי האדם. כשמיגיעים להבנה ולתודעה שבאמת אין מה לפחד, משתחררים מהצורך לרדוף או לברוח, ומבינים שמה שאנחנו רוצים כבר נמצא כאן.

נא לא לזוז!

כדי להבין יותר את העניין, כדאי לקרוא שוב את הסיפור של רבי נחמן. הסיפור מתחיל במיילדת שהחליפה את התינוקות - בן המלך עם בן השפחה, מתוך רצון לראות להיכן תוביל ההחלפה הזאת. הנסיך המוחלף, שמישהו לחש על אזנו שאומרים עליו שהוא בעצם מוחלף ולא נסיך אמיתי, התחיל לרדוף את כל מי שהעז לדבר על האפשרות שאולי הוא מוחלף. הוא הציק מאוד לבן המלך האמיתי שגדל בבית השפחה, ועשה עוולות נוראיות למשפחה של השפחה כדי לגרום להם לעבור לארץ אחרת, וכך לא יהיה מצב שמישהו אחר יטען לכתר.

כבר כאן רואים את הנקודה הזאת שלפעמים בן אדם עושה עוולות גדולות, והוא נחשב כאדם רע ביסודו, אבל האמת היא שמאחורי כל הפעולות שלו שוכן הפחד. כדי לתקן את העוולות הללו, צריך לגשת לשורש העניין שהוא הפחד.

לפעמים, פחד יכול לגרום למצב יותר קשה, שבו אנשים מוותרים על הערכים הרוחניים שלהם בגללו. כמו שלתאוות יש כוח, חס ושלום, להזיז ערכים רוחניים הצידיה, כך גם לפחדים יש כוח חזק להזיז את האדם. הפחד הוא,

ישיבה

גדלים יחד בעוז והדר

קטנה

"הלימוד בישיבה ברמה גבוהה מתוך דיוק חברי, וחבריה מביעים יש אהדה חברתית טובה מאוד בישיבה. ללמוד תורה בישיבה, זה הריבד שבמנה אותו. רק שוכח לזוהר כל פעם לישיבה (תלמיד מהודר א)"

רוצה לגדול בתורה?
רוצה מקום עם יחס אישי
ואווירה משפחתית?
רוצה להתמלא
בעוצמות ובשיאיות גדולות?

מקומך איתנו
בחדרה!

"אין ספק שהלימודים בישיבה בחדרה יצילו בלימודים, דיו את הריחם נחת יגדיל תורה ודארידי" מור הרב יעקב אריאל שליט"א

ישיבת "עוז והדר" בחדרה מונה כ-60 תלמידים. בדרך לפתיחת המחזור הרביעי! הישיבה הוקמה על ידי ישיבת דרך חיים בשעלבים. בשיתוף מרכז יביע.

רמה גבוהה בלימוד בהעמקה ובדיקף משמעת עצמית שמחות חיים וגיבוש חברתי ברות בשנה אחת

הצטרפו אלינו לשנת תשפ"ה!

מיייל: yhadarhai@gmail.com | 052-4045295 והרשמה

מחפש

לימוד בעוצמה?

רוצה לעבוד את ד'

ברוח חסידית?

לא מוכן לוותר

על בניין האישיות?

הגעת ליעד הנכון

ישיבה קטנה
נחלת יוסף
טבי שומרון

מזמינה אותך ליום הכרות ביום חמישי ט' טבת

בואו לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

נשיא הישיבה - הרב דב ליאור

ראש הישיבה - הרב יהושע מרדכי שחידט

הרב יוסף שוורץ - הסבא קדישא ממתינה

ישיבה קטנה
נחלת יוסף

תורה ציווה לנו משה מורישה ונשתה אותה לכם
ע"ש הסבא קדישא ממתינה
הרב יוסף שוורץ זצוק"ל

למה באולפנים כל הזמן מדברים?

תשובה דורשת אומץ

בכל חיינו אנחנו חיים את הפער הזה. אני אישית חי אותו באופן מאוד חזק במלחמה הזאת, כשאני נפגש עם חיילים או הולך ברחוב ושומע את האנשים, ואז מגיע לאולפן ושומע את כל הגנרלים ואת הפוליטיקאים. כל הפרשנים שאני לא יודע מטעם מי הם שם, מדברים על כאילו עולם אחר. ממש עולם אחר. ועולם הפוך אני רואה. מצד אחד בקרב העם יש כזו אחדות ורוח לחימה, ממש חנוכייה שלמה של אמונה, כאילו הכל ישנו. העם לא חי את הפערים, את הפילוג. כבר לא חיים את כל מה שחיינו מקודם. אבל באולפנים זה עדיין קיים. למה? כי הכל עניין של תשובה. הפוליטיקאים שלנו, אני בספק אם יעשו תשובה. ואם יעשו תשובה אז תמיד צריך לפתוח פתח, כי תשובה היא מעל כל דבר.

בשביל לעשות תשובה, צריך להבין קודם כל את גודל הכישלון, ומה גרם לזה, להתוודות שכך זה קרה, ולקבל על עצמך להשתנות מכאן ואילך. גם רבי נחמן אומר שעיקר התשובה זה "ישמע בזיונו, ידום וישתוק". צריך גם לשתוק, וזה לא מה שקורה באולפנים. מדברים ומדברים ומדברים, כאילו לא היה צורך בתשובה. עיקר התשובה היא "ישמע בזיונו, ידום וישתוק". לכולנו יש בזיון

עם מה שקרה, כי לכל אחד היה איזה חלק קטן קטן בזה שהוא אפשר את הקונספציה, ובטח ובטח באולפני הטלוויזיה שדחפו את הקונספציה, ואמרו לנו שככל שניתן יותר לעזה ולפלסטינים ולרשות הפלסטינית הם יהיו יותר אוהבי ציון, ורק ההיפך קרה.

לפני שמדליקים את החנוכייה אני חושב על הפער הזה, וזו התפילה שלי מול הנרות - שהפער הזה יושלם בליבותיהם של כל מי שחי אותו. זאת אומרת, שאם אני מסתכל על אולפני הטלוויזיה ואם אני מסתכל על החיילים בעזה, אני רואה את הפער ואני צריך להסביר לעצמי את הפער. והפער הוא כי אין תשובה. כי אין אומץ לבוא ולהגיד 'טענינו, חטאנו, ואנחנו מקבלים על עצמנו לא לעשות את זה יותר'.

זו העזות דקדושה שאנחנו צריכים לקבל על עצמנו מנרות החנוכה, שהם לא סתם נרות דולקים ולא סתם סמל שמדליקים אותו ועוברים הלאה. החנוכייה באה לסמל שיש מקום בתוכנו לצעוק, 'אני לא רוצה להיות חלק מהקונספציה'. רק תחשבו באופן בדיוני מה היה הסיקור כלפי המכבים אם היתה אז תקשורת, איך היו מתייחסים לאותם חמישה משיחיים הזויים מבית מתתיהו כהן גדול. איך היו מתארים אותם, ומה היו אומרים לנו על ההשלכות של מעשיהם. בטח הם היו אמורים להביא את החורבן. אבל לא, הם אלו שהביאו את התיקון הגדול, את הנס. הם הביסו את האימפריה הגדולה בכוח האמונה.

ראיתי את החנוכיות בעזה, את אותם החיילים שסיפרו שלפני שנה כמעט אולי לא התייחסו לחג הזה, אבל הפעם הוא מקבל משמעות מאוד-מאוד רצינית. יש אויב ברור, יש תקווה

ציפיתי מאוד לראות איך זה יהיה ואיך זה ייראה, וזה היה יותר חזק מהמציאות. בכלל, אנחנו תמיד חיים את הפער הזה בין מה שאנחנו מרגישים לבין מה שקורה במציאות. בין רוח הלחימה של החיילים לרוח של ההנהגה, בין הקדושה שבלב לשממה שבאולפני הטלוויזיה.

עם הפער הזה נכנסנו לחנוכה, אבל הפעם זה כזה ניצחון של האור - לראות את החנוכיות בעזה נדלקות, לראות את החיילים מתאחדים סביב הנרות בכל מקום. נכון שזו לא תמונת הקרב, נכון שבקרב אנחנו לא ממש מביסים את החמאס, וזה עוד יקרה בעזרת השם, אבל עד אז חג החנוכה שלנו השנה היה כולו מלא במשמעות. ראיתי את החנוכיות בעזה, את אותם החיילים שסיפרו שלפני שנה כמעט אולי לא התייחסו לחג הזה, אבל הפעם הוא מקבל משמעות מאוד-מאוד רצינית. יש אויב ברור, יש תקווה, יש סיפור על ניצחון שלנו לפני כמה אלפי שנים והוא שייך לכל אחד מאיתנו. זה המסר.

בחנוכה הזה עברתי בכל מיני הדלקות חנוכייה בכל מיני מקומות, ופשוט אי אפשר שלא להתרגש, פשוט מנר. כי הסיפור של העם שלנו הוא נר. נר אחד שלא כבה אף פעם, כמו הנר הזה שנשאר דולק בכל שמונת הימים. עזות קדושה זה חלק מחנוכה, אומר רבי נחמן. את זה אפשר היה לראות בכל פינה בעזה ובכל פינה במדינה, גם בבתי החולים שבהם שוכבים חיילים לצד חולים שנאבקים על חייהם, החנוכייה מדברת לכל אחד. אנחנו בעצם עם שהוא נר שאף פעם לא יצליחו לכבות אותו, נר שתמיד דולק. והפעם זה היה כל כך ברור.

אבל הפער, מה יהיה עם הפער? אני תמיד ניגש לחגים האלה עם אותו פער בלב, אבל הפעם הפער הוא כל כך גדול ואני רוצה כל כך שהנר ינצח, אז בואו נדבר על הפער הזה.

יש אויב

המחשבה איך היו מסוקרים המכבים ברוח התקשורת של היום, מביאה אותי להבין שיש פה פער עצום שאנחנו פשוט לא רואים. העיניים שלנו לא רואות לא רק בשמחת תורה תשפ"ד דרך המצלמות, אלא לא רואות בכלל מי האויב. אתה לא יכול לנצח אם אתה לא מרגיש מי האויב שלך. כמו ברוחניות, כך בעזה: אם אין לך אויב

כך הוא יכול לנצח גם את הקימה בבוקר, גם את שמירת השבת, וגם את השמירה על העם והמלחמה לטובת העם שלו.

חנוכייה בעזה. שמעתי מהערכים הרבה שאלות במהלך המלחמה הזאת. הם לא שאלו על הטנקים ולא על מטוסי ה-F-35. הם שאלו: מה זה הרבר הזה שאתם מדליקים שם. לא כולם ידעו. בעזה גדל דור שתיארו לו את ישראל כמדינה של שטנים. סיפרתי למי ששאל, שזה בעצם חג של ניצחון לפני בערך 2000 שנה. עוד לפני שהאסלם בכלל הגיע לעולם, אנחנו כבר ניצחנו.

אמרתי להם שהנרות הם סימן גם להם. ההוא ששאל את השאלה, הקשיב ואמר בסוג של הכנעה: זה די מפחיד מה שאתה מספר לי. שאלתי אותו: מה יותר מפחיד, כלי הצבא שלנו או החנוכייה והרוח והמסר שלה? והוא ענה: את כלי הצבא שלכם אנחנו כבר יודעים לעצור. אנחנו נצעק לעולם שאתם משמידים אותנו, ומיד תהיה בקשה להפוגה הומניטרית. אבל מול חנוכייה אין לנו מה להגיד.

שאתה מזהה ככזה, אתה יכול להפסיד. ואם אתה לא יודע מה האויב מפעיל נגדך, זה כבר חיסרון גדול בקרב.

אנחנו עם שלא יכול להרשות לעצמו להיות נחמד עם כולם ולא להגדיר אויב. יש אויב, וזה מה שהתחוויר לנו. למכבים היה אויב ברור, והם ידעו בדיוק מה הוא מתכוון לעשות להם. הוא רוצה להכרית אותם רוחנית, ואחר כך גם גשמית. זה בדיוק מה שהאויבים שלנו בעזה וביהודה ושומרון רוצים לעשות לנו, אבל אנחנו לא מבינים שבסופו של דבר זו מלחמה רוחנית. הכל על הרוח, הכל על קיום התורה. המלחמה שלהם נגדנו היא ברורה. זה בגלל שאתם יהודים.

אני שומע מחיילים וקצינים ולוחמים שפושטים בעזה, שהכי קשה להם זה להיכנס לבתי הספר ולראות שם את המפות ואת חומרי הלימוד. לא צריך ללמוד ערבית כדי להבין מה זה אויב שלא רוצה שתהיה פה. הם מחנכים את הילדים שלהם נגד הקיום שלנו פה, ואנחנו מספרים לעצמנו סיפורים אחרים. זה הפער שעליו אני מתפלל מול הנרות. הפער העצום הזה בין הכוח בפורטנציאל של העם לבין מה

שמספרים לו בתקשורת. בין מה שהוא צריך לעשות למען עצמו לבין מה שהוא חושב מה העולם יגיד. בין מה שבן המלך רוצה לעשות לעצמו לבין מה הוא עושה עם הקולות שאומרים לו 'אתה לא בן של מלך'. המלחמה בעזה היא קרב רוחני שמביא אותנו לבדיקה ולתשובה, להבנה שאנחנו לא יכולים לאפשר לעצמנו מלחמה בלי לצאת עם כל כלי המלחמה.

גם המלחמה עצמה, באופן צבאי, נראית מאוד מאוד איטית. אבל אסור לטעות: אם יתנו לצבא באמת לנצח, וההנהגה והצבא לא יפריעו, החיילים יכולים לעשות את זה בשניות. אבל כנראה שהתשובה לא הגיעה לאזור הכנסת והמטכ"ל, כי שם עדיין נאחזים בדרגות ובמעמד.

דממה מול החנוכייה

באולפנים בכל פעם שמגיע איזה אלוף לשעבר להסביר לנו דברים, יש איזו מין דממה של הקשבה למישהו מומחה שהקדיש את חייו לביטחון המדינה. קיבלתי על עצמי שמעכשיו לא. גיליתי שחכמה של קרב יש בכל אזור פשוט, שמחובר רוחנית. כנראה הניתוק הרוחני וההעלאה בדרגה גרמו לפער כזה גדול לראות את המציאות.

בחג החנוכה הזה אני מאוד מתפלל שהפער הזה יוקטן. אני סומך על הנר שיזכיר לכולם. יהודי הוא מנצח כשהוא מחובר לעצמו. יהודי מנצח כשהוא יודע מה תפקידו. יהודי מנצח כשהוא יודע שהוא יהודי.

ב"ה

בימים קשים אלו, אנו בקוקים למונות הנפש ולבריאות הרוח

ביחד מנצחים בבריאות ובוחות מחודשים

חמישה ימים של איכות, למנוחת הנפש ובריאות הגוף לתת לעצמך מנוחה, איזון וחיידוש כוחות. סדנת בריאות א-מחיייה לניקוי רעלים, בריאות לגוף ותורת החסידות לנפש.

מרצים אורחים:

הרב יובל הכהן אשורב
וד"ר גיל יוסף שחר

מלון רוקסון דזרט ערד

★★★★★

19.5 - 23.5 | החלה ההרשמה | י"א - ט"ז אייר

17.3 - 23.3 | החלה ההרשמה | ז' - י"ג אדר ב

21.1 - 25.1 | ההרשמה בעיצומה | י"א - ט"ו שבט

כלים לשינוי בחיים עם אשת השנה רחל בולטון
ובהשתתפות חלוצת הטבעונות בארץ, מדריכה אורח בריא דבורה בראל

שיעורי חסידות
והרבה נשמה

שיעורי תנועה
ונשימות, מנוחה,
טיול בטבע

הרצאות וסדנאות ממיטב
המורים המובילים בתחום
הבריאות והתזונה

ארוחות טבעוניות
מזינות

הסדנא כשרה למהדרין!

לפרטים והרשמה: עמי פייקובסקי 055-5608399

פזירה

אורי ותושי

אורי צוקר, ישיבת נב חדש, שינה

לריאליטי החדש 'הרע ביותר' דרושים מתמודדים שחושבים שהם עונים להגדרה.

כל מי שמעוניין להגיש מועמדות מוזמן לפנות לכתובת הרשומה מטה.

דרישות בסיסיות: להיות כמה שיותר רע.

"שלום, ערב טוב, עם מי יש לנו הכבוד?"

"ערב טוב, קוראים לי תושי, זה לא השם המלא שלי, אבל נסתפק בזה."

"סבבה. תושי איך אתה מרגיש? מתרגש? פעם ראשונה על הבמה?"

"וואי, מתרגש ממש, מחכה כבר לרגע שכולם יראו אותי ויבינו שיש רק אחד שראוי לתואר 'המלך'."

"או ווה, לא פחות, אז הנה אנחנו מתחילים."

"כמו שאתה יודע אלו האודישנים לתוכנית 'הרע ביותר', מה הכנת לנו?"

"מה זאת אומרת 'מה הכנת לנו'? פשוט הבאתי את עצמי, זהו, לא נראה לי שצריך מתמודדים נוספים."

"לא נראה שיש לנו כאן בעיות עם ביטחון עצמי, אבל בכל זאת נשמח שתציג לנו משהו."

"טוב. אז תכירו אותי, זה יספיק."

קוראים לי תושי ובכל העולם של הרע אני הנמוך ביותר. אני לא סופר אף אחד ממטר, לא אכפת לי מאף אחד, הכל, אבל הכל מגיע לי ואני לא נותן כלום לאף אחד אף פעם. ובשביל לדאוג לעצמי כל האמצעים כשרים פשוט כי אני לא סופר אף אחד."

"נשמע קטלני. אתה רוצה להגיד שאף פעם לא נתת למישהו משהו?"

"לא. נקודה."

אתם מבינים? בן דוד שלי למשל, הוא חושב שהוא רע באמת, אולי הוא גם יגיע לכאן, אבל בעצם הוא רכיכה. הוא ניסה להסביר לי פעם שמי שלא נותן גם לא מקבל. אשכרה ככה הוא אמר לי: 'תושי, תקשיב, כל המשפחה ככה עובדת שנים, מה נראה לך שאתה עושה? ברור שאכפת לנו רק מעצמנו, אבל אנחנו לא רצים לספר על זה לכולם. אם אתה מסתובב בעולם ורק לוקח אף אחד לא אוהב אותך. כדי שיאהבו אותך אתה צריך גם לתת, בשביל הפרוטוקול, ואז כולם גם מחזירים לך אהבה ומספקים את הצרכים האגואיסטיים שלך. כולם עובדים ככה'.

אז אמרתי לו: 'ענייני שלי, באמשך עזוב אותי. אתה חתיכת רכיכה, זה מה שאתה. רופס כמו

שבלול. בעולם יש רק את תושי וזהו. שכולם ימותו, כולל אתה'."

"נשמע שיש לך את זה."

"בדיוק, החברים בשכונה אומרים עליי מאחורי הגב שאני חושב שאני א-לקים, שאני עובד רק את עצמי וזהו. אתם יודעים מה? הם צודקים. זה לא שאין לי א-לקים, יש לי, זה אני. תכל'ס, אני העבודה זרה של עצמי. ענק."

"אחלה, תושי, נראה לי שאתה בהחלט מועמד חם. בואו נצביע."

"תושי, כפיים, אתה בפנים."

"הלו, הלו, תעזבו אותי. שחררו. אני בכלל לא רוצה להיות כאן, תנו לי ללכת."

"ערב טוב, מי אתה?"

"קוראים לי אורי צוקר ואני בכלל לא מעוניין להיות כאן, לא בשבילי כל השטויות האלה."

"אתה באמת לא נראה שייך לכאן, איך הגעת לכאן?"

"סתם הלכתי כאן ברחוב ומישהו תפס אותי והכניס אותי, הוא אמר לי שאני בטוח מנצח, ואיך שנכנסתי בדיוק ראיתי את יתוש יוצא והבנתי שזה לא המקום בשבילי. מה אתם צוחקים? לא ידעתם שככה קוראים לו? בקיצור, הכניסו אותי לכאן בכפיה."

"בכל זאת, אם אתה כאן, אתה רוצה לספר על משהו רע שעשית לאחרונה?"

"וואו, נראה לי ביטלתי מלא תורה, התפילה שלי לא משהו, גם דיברתי בטח לשון הרע ועוד דברים חמורים מהסוג הזה."

"תראה זה בכלל לא בסטנדרטים של המתמודדים שהיו לפניך, אתה אפילו לא מתקרב."

"דווקא נראה לי שאני מנצח כאן את כולם, ובכל זאת אני לא רוצה להיות כאן."

"באיזה קטע?"

"תראו אפילו יתוש שהיה כאן לפני, שהוא הקליפה הכי נמוכה עושה את מה שהוא עושה כי ככה ה' ברא אותו. בעצם הוא לא מפסיק אפילו לרגע לעשות את התפקיד שלו, אין לו בחירה. לעומת זאת אני יכול לבחור, ובכל מעשה שהוא נגד רצון ה' אני בעצם יותר נמוך ממנו כי אני מורד במלך. אף קליפה לא יכולה אף פעם למרוד במלך, אבל אני כן יכול'."

"תקשיבו, נראה לי שיש לנו כאן ניצחון טכני. אולי כדאי באמת שלא תגיש מועמדות, אתה פשוט תביס את כולם. בוא תעשה כאילו לא היית כאן ואנחנו נעשה כאילו לא ראינו אותך."

"אחלה. ממש עכשיו אני רץ, לא טוב לי להיות כאן, הנפש הא-לוקית שלי קוראת לי לצאת החוצה. בעצם אני לא שייך לכאן, לצד של הלא טוב. בסוף בסוף, אחרי הכל, לא משנה מה עשיתי ומה אני אעשה, אני בן של מלך."

שירים אחרים

הרב יהושע אודרברג

אלופי עולם

בתחלה,

כשחוטי העשן רק החלו לעלות,
התחייבנו זה לזה:

האֵהָבָה לא עוד 'לוֹטָה בְּעֶרְפֶּל',
כִּי 'אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ',
דָּם אַחֵי אָדָם כְּשֶׁלִּי,
וּבְשִׁנְאָה, לא עוד אֶפְשֶׁל.

כְּעֵת,

כְּשֶׁהִבְסִיס אֵיתָן,

וְנִרְוֹת כְּלָם פּוֹנִים אֶל אוֹתָהּ הַמְטָרָה,
נִצָּא מֵהַמְשָׁמֵר,

נִבְחִין בֵּין מְתִיקוֹת הָעֵם לְאוֹיֵב הַמָּר,
לְאָמֵר:

'אֶבֶל אֲשָׁמִים אֲנַחְנוּ'.

וְזוֹ הָאֲמִירָה,

לא תִּחְנִיף,

אֶת פֶּעַר דְּעוֹתֵינוּ לא תִּחְלִיף,

רק תִּקְבַּע גּוֹרֵל עֲתִידֵנוּ:

'יש קֶץ לִימֵי הָרָעָה',

וְאֵת אַחֵי אֲנָכִי בְּקִשְׁתִּי,

לְחַיּוֹת בְּאַחֲוָה.

”...בכל לבבך
ובכל נפשך
ובכל מאורך...”

במלאת 15 שנים לנפילתו של בנו
רס"ן **דגן משה ורטמן** הי"ד
תלמיד ישיבת הר המור

תתקיים האזכרה

ביום שישי י' בטבת תשפ"ד (22/12/23)

בשעה 10:30 (התכנסות בשעה 10:15)

בחלקת הקבר בהר הרצל
ירושלים עיר קדשנו תובב"א

התכנסות בזום תתקיים ביום ה' ערב י' בטבת

21:30 - 20:00

”**ירחיז דגן...**”
(הושע יד', ח')

ערב התעוררות וצמיחה בנתיב דגן הי"ד

בנושא:

אורות מאופל - תהליכים בתקומת ישראל

מלחמת חרבות ברזל / שמחת תורה

דוברים:

הרב **עודד וולנסקי** ר"מ ישיבת הר המור

הרב **מאיר נאמן** חבר המשפחה

הרב **אורי שטרנברג** ר"מ בישיבת מצפה רמון

הרב **שחר ורטמן** ראש מדרשת דניאלי - אחיו של דגן הי"ד

פרופ' **אלי ורטמן** - אביו של דגן הי"ד

בבנין ירושלים ננוחם
משפחת ורטמן

הארה של נס

להוסיף סימנים ותפילות כמה שנרצה, אבל הם כאן להזכיר, הם כאן לדאוג שלא נשכח שהלכה היא שעשיו שונא ליעקב, שהאנטישמיות לא עזבה את העולם, שהקיום שלנו בסכנה תמידית וכדאי שנתפלל גם על זה.

אז אחרי מחשבת הכפירה שלי בראש השנה, בשמחת תורה קיבלתי תשובה.

בין שמיני עצרת לשמונת ימי החנוכה... כמה אנחנו מחכות לנס. שמונה - מספר מעל הטבע. כמה אנחנו מייחלות שנס גדול יהיה כאן. שייכלו אויבינו, שיסתלקו שונאינו, שייכרתו מבקשי רעתנו. שהרוע יושמד. שיחזורו כבר בנים לגבולם, שתבוא גאולה ברחמים.

ופתאום עולה בי הארת הנס, ההבנה שיש נס שמתחולל כבר עכשיו, ברגע זה ממש.

הרי אנחנו מוקפים אויבים מכל כיוון, כבשה בין 70 זאבים, מדינה קטנה מול מעצמות, מעטים כל כך מול רבים ששואפים להשמיד אותנו, ויחד עם כל זה אנחנו חיות בתחושה כאילו אין אויב. כאילו סימני ראש השנה לא רלוונטיים לנו. מרגישות מוגנות. הולכות לעבודה, חוזרות, מתאכזבות שאין את השמנת שרצינו בסופר, מתעצבנות שהשאיירו כלים בכיור, שמחות בציון הטוב שהילד הביא. מתעסקות בחיים רגילים. איך יכול להיות שאנחנו לא מרגישות איום קיומי כל רגע ורגע? זה מעבר להגיון, מעל הטבע ממש.

בשמחת תורה, בהסתר פנים לרגע, הרגשנו את מה שהרגישו דורות על גבי דורות - פחד מוות ממש. והנה תוך זמן קצר חזרנו לשגרה בתוך חוסר שגרה פחות או יותר. חזרנו לעיסוק ביום יום, הפחד הקיומי מתחיל להתעמעם לו אוט אט. ואנחנו חוזרות להרגיש תחושת ביטחון. כי באמת... יש מי ששומר. איזה נס גדול, מסתבר שאין בעל הנס מכיר בניסו... הקב"ה מחזיק את כל המדינה הזו, שומר עלינו, ולנו זה נראה כל כך טבעי ורגיל.

אז נכון, חשוך עכשיו בחוץ, בלב. אבל אין רק חושך, יש גם אור. אור שמתבהר ומתברר דווקא מתוך החושך.

דווקא המכה שקיבלנו מלמדת אותנו מכה מכות אנחנו ניצלות יום יום, ועל כך הלב מתמלא בהודיה גדולה. והנה חנוכה הגיע ומצייד אותנו באור, בהודיה, בהכרה בנס, כדי שנבוא מוכנות להתמודד עם המשך חשכת החורף. אחרי שהבטנו לילה לילה בנרות, לראותם בלבד, אחרי שהרגלנו את עצמנו לראות אור בחשיכה, פיתחנו עיניים טובות. עיניים שמזוהות אור למרות הכל, ובעזרת ה' חודש טבת יתגלה לנו במהרה כחודש של טובות גדולות ונפלאות.

בראש השנה, בין אכילת התמר לאכילת הגזר, בין האיחול שייטמו שונאינו לבין התקווה שייגזרו אויבינו, חלפה לי בראש מחשבה... כמה הטקסט הזה מיושן, גלותי, לא רלוונטי, כמה הוא כבר לא שייך. שייכרתו, שיסתלקו, אויבינו, שונאינו, מבקשי רעתנו... מה לי ולשיח הזה? אולי הגיע הזמן לעדכן גרסה?

נכון, יש מי שמנסים להשמיד אותנו, אבל החוויה היומיומית היא לא שם. רובנו לא חיות בתחושה של איום קיומי. פה ושם התרעה, פיגוע, תקופות מתוחות, אבל בגדול... חיים. פרנסה, עבודה, בריאות, בית, חינוך ילדים, זוגיות, טהרת לב, קרבת השם, משיח - זה מה שמעסיק אותי כרגע, שם נפתח לי הלב לתפילה.

ובראש השנה - כמעט אין שום סימן שמתייחס לכל זה, ליום יום פשוט של חיים פשוטים.

ואולי חכמים הבינו שעל מה שמעסיק אותנו נדע להתפלל כבר לבד,

ישיבת תורנית צומחת

בצפון ירושלים

חיים שיש בהם אהבה

בישיבת אין סמארטפונים

ערב היכרות להורים
(לעולים לכיתה ז')

יום שלישי כ"א טבת 2.1.24
בשעה 20:00

לומדים תורה וחיים קדושה בשמחה

 החל מכיתה ט' - חצי פנימייה מתכנים בשתופות עם הבית וההורים

יום פתוח לבנים
(העולים לכיתה ז')

יום חמישי א' שבט 11.1.24
בשעה 14:30

לומדים לבגרות מלאה ומשמעותית

 נפגשים לשיח רגשי קרוב ומחובר

לומדים יוצאים קבוע לשטח להתגבש ולהתפתח

 הסעה לישיבה מגשר המיתרים

ערב היכרות הורים + בנים
(העולים לכיתות ט'+)

יום ראשון ד' שבט 14.1.24
בשעה 20:00

ישיבת תורה תומחת

ישיבת תורה תומחת

רח' ג'יורא יוספטל 15 פסגת זאב, ירושלים | 02-5460816

חפשו ב-Google **שפע צפון**

אותיות וילדים

מחממים לכם את החורף

< סוד נעול בכספת
חברים טובים מדברים על
חברות

< ברוגז ברוגז אף פעם
מה עושים עם חרם בכיתה?
< עמוק בתוך הלב
מה מרגיש ילד שאין לו
חברים?

< חברים עם
ארבע רגליים
השתתפו במשחק
הכלבים שלנו!

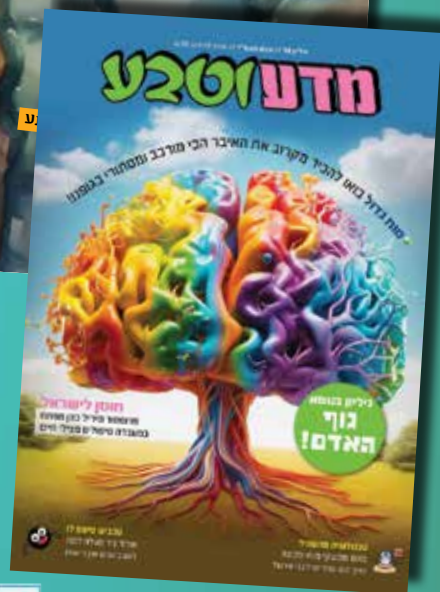

מצטרפים ומקבלים כל חודש: 2 מגזינים אותיות וילדים + מגזין מדע וטבע

וגם: שעות נושר מתנה למצטרפים עכשיו!

< לחשוב בתוך הקופסה מסע מרתק אל תוך המוח האנושי
< הוא משלנו פרופ' סיריל כהן מפתח טיפולים חדשניים למחלת הסרטן

אותיות וילדים
מגזין לאנשים

ארכי, חינוכי, ארתק

הצטרפו עכשיו << חפשו 'מגזין אותיות וילדים' או חייגו 8980*

*בהתחייבות לשנה. התמונה להמחשה בלבד.

תניא עכשיו

פרק ג / צועדים אל חב"ד

מתחילה לבנות את הדברים שנקלטו בספירת החכמה ולהפוך אותם למשהו ממשי. כך נוצר בניין שיש לו מרחב, יש לו נפח, יש לו משהו שאפשר לעבוד איתו, ניתן לעשות איתו איזה מלאכה.

אבל גם שני אלה בלבד לא מספיקים. כי החסידות, אפילו חסידות חב"ד שהיא מאוד שכלית, מבקשת את הדברים שיבואו אל הלב. את הדברים שיטלטלו את האישיות. אם תרצו, יבוא הניגון ויכניס את כל מה שלמדנו ויהפוך אותו להיות חלק מאיתנו. אנחנו לא רק משכילים, ולא רק מבינים, אנחנו גם מרגישים, חווים, אנחנו מבקשים וכוספים, ואולי גם יורדת איזו דמעה, העיניים נעצמות ויש איזה להט באוויר – זו ספירת הדעת של הנפש האלוקית, שלא מבקשת רק להשכיל ולהבין אלא גם לדעת ולהרגיש.

אדמו"ר הזקן אומר כאן שהדעת הוא לשון חיבור, "והאדם ידע את חוה אשתו". לא סתם מביאים את הדוגמא הזאת של "והאדם ידע את חוה אשתו". כי בעצם זיווג בקודש הוא דבר שקודם כל בנוי על שכל טוב, על קשר נצחי, על ברית, על קדושה, אבל בסוף הוא יורד עד לעולם הכי גופני ויוצר קישור ממשי בין שתי נפשות ושני גופים בעולם הזה.

אם כך, בפרק זה אדמו"ר הזקן מצעיד אותנו עוד צעד בהיכרות הממש אינטימית עם הנפש האלוקית שבקרבנו. עם החלקים העליונים שבה, הנשגבים, עם החלקים האמצעיים של הבינה, ועם החלק שיורד מהנפש האלוקית עד למטה ומחולל אצלנו הזדהות, חוויה, שאף מובילה להתרגשות ולחיבור.

הרב אייל ורד

החסידות, אפילו חסידות חב"ד שהיא מאוד שכלית, מבקשת את הדברים שיבואו אל הלב. את הדברים שיטלטלו את האישיות

את העולם מבחירתו – מה המשמעות של זה? מה המשמעות של איך-סוף שפונה אל הסוף? מה זה אומר לגביי? איך זה משפיע על ההתנהגות שלי, על ההתנהלות שלי? מה זה אומר על היחס שלי אליו? ספירת הבינה

רק ג' בספר תניא קדישא מפגיש אותנו עם רצף של מושגים שנעשו כבר מטבע לשון – חב"ד. חב"ד זה לא רק תנועה או ארגון, אלא קודם כל חב"ד זה סדר והופעת בניינה של הנפש האלוקית כפי שהיא מתוארת כאן בספר התניא. אדמו"ר הזקן ממש בונה את ההיכרות שלנו עם הנפש הזאת כדי שנכיר אותה: איך היא עובדת, מה ההשגות שלה, ואיך פועל המנגנון שלה, ובפרק שלנו הוא מתאר את התהליך של חכמה-בינה-דעת.

חכמה היא השכל שיש לנו, היכולת לקלוט דברים עליונים מלמעלה, דברים רוחניים. הרבה פעמים היא מופיעה כמו איזה הברקה, כמו ברק שמאיר עלינו. זו החכמה. הנפש האלוקית מצוידת בחוש הזה, ביכולת של קליטת דברים עליונים המגיעים מספירת הכתר ואף מלמעלה ממנה, כדי להכניס אותם לתוך האישיות. היא רגישה לאור האלוקי, והיא מבקשת אותו.

אבל, זה לא מספיק. החכמה הזאת דומה למין ברק שהבריק לרגע. פתאום כל החדר הוא, אבל רגע אחר כך החושך והעךפול חוזרים. לכן על גבי החכמה הזאת יש לנפש האלוקית היכולת להתבונן בעקבות התובנה הראשונית. לפעמים התובנה היא פסוק שאמרנו, איזו מילה שפתאום באה אלינו, ויש לנו יכולת להתבונן בדברים. ההתבוננות, ספירת הבינה, היא מלשון בניין. היא שואלת: מה זה אומר? אם ההברקה שבאה אלי היא אמיתית – לדוגמה, מה שבעל התניא מזכיר כאן, שהקב"ה מלא כל העולם כבודו, הוא "ממלא כל עלמין" ו"סובב כל עלמין", ובכל אופן הוא החליט לברוא

חדש! "לומדים תניא"

סרטוני רבנים קצרים על פרקי התניא כחומר עזר ללימוד

הסרטונים ניתנים לצפייה בערוץ היוטיוב של לב לדעת

חמדבר מתנה

חנה סלם

עשה לה טוב לראות את עמרם, היא שוב מצליחה להרגיש מין תחושה של בית כמו פעם, תחושה שהשאירה כאן בחולות עת גלו מכיתם, ביום בו בית, חום ותום הונצחו בסרט כתרם.

היא נזכרת בחולות מאחורי הבית של משפחת וייס, היא נזכרת בתחושה של החול החם הנוגע בכפות רגליה ומאמץ אותן אליו באהבה.

עכשיו היא מבקשת לחוש שוב את אותה תחושה, כמו עץ נטוע עמוק באדמה.

שם על החול היא נזכרת בשיחה של רב היישוב שלימד בדמעות על בית המקדש השני, שנבנה אחרי שנים של ציפייה, ועל העם הזה שמסתכל ולא מצליח לשמוח באמת,

"כי איך אפשר להשוות בין הבית הגדול שכנה שלמה המלך עליו השלום, לבית הזה שנגלה לעיניהם במלוא תפארתו וחסרונו?"

ועל דברי הנביא שמנחם, "הייתם שם, ראיתם, אתם זוכרים את הבית החרב, והבית הזה קטן ודל בעיניכם, אך דעו, גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון! תתגלה כאן תורה שלא התגלתה, גדולה ומאירה יותר מקודמתה".

דבריו עוד מהדהדים בלבה,

"גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון! אנחנו גדלים ועולים קומה, הגעגוע הזה הוא חלק מכאבי גדילה".

היא מצליחה פתאום לשמוח, בגעגוע שמלווה אותה, היא מאמצת אותו לחיקה, שומרת בתוכה מקום לקומה החדשה שנבנית בליבה, ממדבר מתנה.

היא עולה את השביל בחזרה לכיוון ביתה וברכה מתנגנת בליבה, "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מציב גבול אלמנה".

האוטובוס עוצר במחסום, ליבה הומה בחוזקה, היא מנסה לחשוב על ברכה שתוכל ללוות את דמעות הגעגוע והשמחה. את ברכת "שהחיינו" היא בירכה על שמלה לבנה חדשה, שהכינה בפסח לקראת הגאולה, וכיוונה בכל לבה על הרגע הזה.

במחסום חיילים מנופפים לשלום, מסמנים בשמחה לאוטובוס שיעבור.

היא חושבת לעצמה אם הם בכלל נולדו כשהיא עזבה, אך היא בטוחה שכמוה גם הם מבינים את גודל השעה.

הם נכנסים ליישוב שהיה פעם ביתה. הכל עדיין כל כך עראי, וכל כך נטוע.

היא עוצמת עיניים, מנסה שוב לרמיין את המקום שעזבה כשכאב על עבר ושמחת גאולה משמשים בה בערכוביה. היא קצת כועסת על עצמה, על מה שהיא מרגישה, היא כל כך דמינה את הרגע הזה, והוא כל כך שונה, גם בנוף וגם בלב.

מעל בית הכנסת הגדול החדש ניצבת המנורה, שגלתה עמהם ועלתה עמהם, עדות לבאי עולם ששכינה שורה בישראל.

הבניין הקדוש והמוכר מזכיר תחושה של בית, עיניה תרות אחר החממות המוכרות של משפחת מנשה, ומשפחת מלכה.

היא מחפשת את בניין המזכירות עם הגג המיוחד והשביל שעלה אל ביתה, בו נהגה לשחק מחבואים עם פדות ואמונה, הן יגיעו לכאן עוד מעט, יחד יוכלו לזכור ולהתגעגע, לשנים, למשחקים.

עמרם מהמכולת מסמן לה לשלום, ומספר על הסחורה החדשה שתגיע "בעזרת ה' ובישועתו" היום בצהריים ומבקש אם שלמה יוכל לבוא לעזור.

היא מסכימה עבורו בשמחה, היא אף פעם לא יכלה לסרב לעמרם פינוקים' שלא השתנה, נדמה שהזמן עבורו עצר מלכת, וצבע רק מעט משערות ראשו בצבע החכמה, כדי לצאת ידי חובה.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיסני חשמל

הרשת הזולה והמעשתלמת בישראל

סוף שנה

חיסול מלאי 2023

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מסכים 32"-98"

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

אלקטרה CHIQ Hisense SAMSUNG mi LG TCL PHILIPS

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מחשבים ניידים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

hp Lenovo acer ASUS DELL Apple Authorized Reseller

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

APPLE

Authorized Reseller

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

סמארטפונים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG NOKIA ONEPLUS realme SAMSUNG oppo

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

גיימינג וטכנולוגיה

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

JBL RAZER steelseries DRAGON logitech ASUS SONY XBOX CORSAIR elgato

מחיר בהפתעה מתפרסם בסניפים ובאתר

מזגנים ומוצרי חימום לחורף

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

ELCO FAMILY TORNADO ELECTRA TADIRAN

מקררים ומקפיאים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG beko SHARP אנקטרה Haier Hisense SAMSUNG Blomberg

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מכונות כביסה וייבוש

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

ZANUSSI Hisense SIEMENS Whirlpool SAMSUNG Miele BOSCH AEG אנקטרה Blomberg

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מדיחי כלים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG SAMSUNG Whirlpool BOSCH AEG אנקטרה SIEMENS

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

תנורים וכיריים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

DeLonghi ZANUSSI Miele BOSCH AEG אנקטרה Sauter Electrolux

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקרוגלים טוסטרים וקומקומים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Sauter LG Midea אנקטרה SAMSUNG

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקסרים ובלנדרים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

magimix NINJA kMix DAVO Sauter KitchenAid KENWOOD אנקטרה

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

שואבי אבק

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

mi dyson dreame roborock covacs JIMMY absot tineco

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

PAYNGO.CO.IL

בתוקף עד- 31.12.23 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | אין כפל הנחות ומבצעים

*5018

אור חדש על ציון תאיר

סבא נפטר, התפילין נשארו. מה עושים איתם? | הרב עמיחי איל מספר על הארגון שצמח מהשטח, יחד עם אלפי יהודים מתחזקים | סיפורי תפילין בני ימינו: הדתל"ש שחזר הביתה, הקולגה של המוקדן שהאזין לשיחה, האישה שרצתה להפתיע את בעלה, והבית בנתיב העשרה שהמחבל דילג עליו

אוריה ג'ורי

אותנו לגילוי הגדול של הגאולה. בנוסף, כל יהודי מרוחק שמתקרב לקדושה, מביא איתו לעולם אור חדש. הקמתי את הארגון לעילוי נשמתו של אבי ז"ל, שגם שמו טמון בשם הארגון", אומר הרב עמיחי.

"הפעילות של הארגון לא עוזבת אותי גם בחיי הפרטיים", הוא מספר: "באחד הימים צלצלתי למוקד מכירות על מנת לרכוש מוצר כלשהו. תוך כדי השיחה סיפרתי למוקדן על הארגון ועל זוגות התפילין. אותו מוקדן ענה לי: 'תשמע, יש איתי קולגה במוקד, שכל יום מגיע אלי ומבקש להניח עם התפילין שלי, יש מצב שאתה יכול לעזור לו?'. עניתי שבשמחה אסייע וביקשתי שאותו בחור יצלצל אלי.

"לאחר שסיימתי את השיחה, צלצל הקולגה: 'כבוד הרב, לפני תקופה החלטתי שאני מתחזק ומתחיל להניח תפילין. לצערי אין לי זוג משלי, וכך מצאתי את עצמי מניח עם התפילין של החבר שלי. אך בימים שהוא בחופש או בסופי שבוע, אין לי היכן להניח וכך אני מפספס את המצווה...!'

"הבנתי שהבחור רציני ומתכוון להניח תפילין בכל יום, וקבעתי איתו מקום מפגש על מנת להעביר לו זוג תפילין.

"לאחר כמה דקות אותו בחור מצלצל אלי שוב. 'הרב, החבר שלי שיושב לידי שמע את השיחה שלנו, וגם הוא רוצה לקבל זוג תפילין ולהניח אותם בכל יום, תוכל לעזור גם לו?...!'. כמוכן, דאגתי להעביר לשניהם זוג תפילין מהודר.

"ככלל, מי שפונה אלי ומבקש זוג תפילין, אני מקיים איתו שיחת עומק על מנת לוודא שהוא מתכוון ברצינות להניח תפילין בכל יום, ושלא מדובר בהתלהבות זמנית שתחלוף. בנוסף, אני לוקח תשלום סמלי עבור הבדיקה והשיפוץ של התפילין, סוג של 'דמי רצינות', כדי שהמקבל יחוש מחויבות לעניין".

למה דווקא תפילין?

"מצוות התפילין היא כזו שמחברת ו'קושרת' אותך לקדוש ברוך הוא. אנחנו מניחים את התפילין במקומות האסטרטגיים של הגוף – מוח ולב, ומשעבדים אותם לעבודת הבורא. בתוך התפילין כתובים הפסוקים מן התורה

שרוצים בכך".

"כך התחילה הפעילות שלי. הייתי מקבל פניות מידידים או מתקרבים, פונה לסופר הסת"ם וממתין לקבלת זוג תפילין.

"בסייעתא דשמיא, הפעילות התחילה להתרחב ומספר הפונים עלה. קשת האוכלוסיה הפונה אלי רחבה וכוללת את כל העדות והגילאים: החל מנערי בר מצווה שאין יד ההורים משגת לקנות זוג תפילין חדשות, עובר באנשים בוגרים שקיבלו על עצמם להתחיל ולהניח, וכלה בקשישים מבוגרים שלא הניחו תפילין עשרות שנים, ורוצים להתחיל ולזכות במצווה החשובה הזו.

"הבנתי שאני צריך להגדיל את מלאי התפילין, על מנת שנעמוד בביקושים. התחלתי לפרסם בקהילות שונות ובין חברים, כי מי שמעוניין להעביר הלאה תפילין משומשות – יש לכך כתובת. ואכן, יהודים רבים מכל רחבי הארץ פונים אלי, ומבקשים לתרום תפילין. אחד קנה זוג חדש ומעביר את הזוג הקודם, משפחה אחרת החליטה לתרום את התפילין של הסבא שנפטר. באמצעות מתנדבים אני מקבל את התפילין, ומעביר אותם לבדיקה ושיפוץ במכון סת"ם. לעיתים נוצר מצב כי בתי התפילין במצב מעולה אך הפרשיות פסולות, ולעיתים להפך – הפרשיות מהודרות אך הבתים כבר חסרי-יכולת תיקון. כך אנחנו בעצם זוכים להשמיש זוגות תפילין, ולהעביר אותם ליהודים".

חבר מביא חבר

הפעילות המיוחדת, שתחילתה במספר יהודים שרק ביקשו לארגן להם זוג תפילין, צברה תאוצה והתמסדה. כיום, רבים יודעים כי אם יש בידם תפילין שעומדים ללא שימוש, יש כתובת שמחכה להם: ארגון 'אור חדש'. זהו ארגון של איש אחד, שעסוק כל כולו בזיכוי הרבים והגדלת מעגל מקיימי מצוות התפילין בעם ישראל.

'קראתי לארגון 'אור חדש', כמאמר הפסוק 'אור חדש על ציון תאיר', כי אנחנו מאמינים שכל מצווה ומצווה שיהודי עושה מקרבת

מתחילת מלחמת "חברות ברזל" עסוק הרב עמיחי איל, תושב היישוב בית אל, בקבלה ומשלוח של זוגות תפילין ליהודים שרוצים להתחיל להניחם, מכל רחבי הארץ ובכל הגילאים. "יש כיום התעוררות גדולה מאוד בקרב העם, ורבים-רבים, מקרב כוחות הביטחון וגם אזרחים, רוצים לתרום את חלקם למערכה ולחזק את עם ישראל.

"אני מקבל פניות מחיילים שנמצאים בשדה הקרב, ורוצים להתחיל להניח תפילין. הם מרגישים כי כעת מה שישמור עליהם ויחזק אותם זו המצווה המיוחדת ששמרה על ישראל בכל הדורות".

בעקבות ההתעוררות הגדולה, החלטנו להציץ לפעילות המיוחדת המחברת בין זוגות תפילין מיותמות ליהודים שחפצים להתחיל ולהניח, לא לפני שהתפילין נבדקות על ידי מגייהים יראי-שמים ולפי כללי ההלכה, על מנת שכמה שיותר יהודים יזכו להניח תפילין מהודרות.

יש כתובת

ספר לנו כיצד הכל התחיל?

"לפני כ-20 שנה", פותח ר' עמיחי, "התחלתי להעביר שיעורי תורה למתקרבים, בירושלים. אט-אט מעגל הלומדים התרחב, ומשיעור לשיעור באו יותר אנשים. עם הזמן, אנשים התחילו להתחזק ולקבל על עצמם שמירת מצוות. אחת ההחלטות הראשונות שגבר בעל-תשובה מקבל על עצמו, זו מצוות תפילין. אך דא-עקא, שלרבים מהם לא היה זוג תפילין אישי, והיה קשה להם לשלם אלפי שקלים על זוג חדש.

"פניתי ליהודי יקר אצלנו ביישוב שמתעסק בסת"ם, ושיתפתי אותו במצב. אמרתי לו: 'יש יהודים רבים שמתעוררים ורוצים להניח תפילין, אך אין ביכולתם לקנות זוג חדש'. אותו סופר אמר לי: 'תראה, באים אלי אנשים שמחליטים לקנות זוג תפילין חדשות, ורבים מהם משאירים אצלי את הזוג הישן שלהם... אני אוכל להגיה את הפרשיות ולשפץ את הבתים, וכך תוכל להעביר את התפילין המשומשות – אך הכשרות, ליהודים

שבהם עיקרי האמונה בה' יתברך, וביניהם: 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד. ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך'.

"צריך להבין", ממשיך הרב עמיחי, "גם יהודי שאינו יודע בדיוק אילו פרשיות כתובות בתפילין, או שאינו מכיר את כל ההלכות הכרוכות בקיום המצווה, ברגע שהוא מקיים אותה בפועל, הוא מתחבר לה'. וכמובן שכעת, בזמן המלחמה, זו מצווה שמשדרת כוח ועוצמה לעם ישראל. 'וראו כל עמי הארץ... ויראו ממך' - אומר רבי אליעזר הגדול: 'אלו תפילין שבראש'".

בימים אלו הפניות לארגון 'אור חדש' הולכות ורבות. הרב עמיחי מספר כי כמעט בכל יום הוא מקבל פניה חדשה ממשפחות הלוחמים לקבל זוג תפילין. "באחד הימים צלצל אלי רב מפקוד צפון, ושאל אותי אם יש לי 10 זוגות תפילין להעביר לו. לאחר מספר ימים הוא צלצל אלי שוב, וביקש עוד כמה זוגות. 'החיילים אצלי עומדים בתור לקבל תפילין, הם מרגישים שזה מה ששומר עליהם כאן...', אמר הרב.

"במקרה אחר, פנתה אלי אחות של לוחם במילואים, אדם נשוי והורה לילדים, שרוצה להתחיל ולהניח תפילין. הסתבר כי אותו בחור הגיע ממשפחה דתית, אך במהלך השנים עזב את דרך התורה. לאחר שנים רבות של נתק הוא החליט לחזור ולהניח תפילין. המשפחה שלו התרגשה כל כך מעצם הבקשה שלו לקבל תפילין ופנתה אלי לסייע. העברתי לבני המשפחה זוג תפילין מהודרות והם חגגו יחד עם האח את המאורע המרגש".

המתפלל על חברו נענה תחילה

"מקרה מופלא של השגחה פרטית התגלגל אלי לאחרונה. פנה אלי יהודי מראשון לציון, וסיפר לי כי יש לו בבית זוג תפילין לתרום לארגון. תיאמתי איתו שבעוד מספר ימים יעבור אצלו שליח ויאסוף את התפילין. ביום המסורת, פניתי אליו וביקשתי את הכתובת המדויקת. 'סליחה כבוד הרב', הוא אמר לי, 'אבל זה כבר לא רלוונטי...'. ניסיתי להבין מדוע, והופתעתי למשמע התשובה: 'התפילין שייכות לבני הצעיר, אך שנים רבות מאז הבר-מצווה הוא מתעקש שלא להניח אותן... לכן אחרי הרבה שנים החלטתי להפסיק ולשכנע אותו, ולתרום אותם הלאה לחיילים... ברגע שהבן שמע על כך, הוא התחייב להניח תפילין בכל יום ויום...".

הוא ממשיך עם סיפור מיוחד מהתקופה האחרונה: "פנה אלי יהודי שמתגורר בנתיב העשרה, מיישובי העוטף. בבוקר שמחת תורה הוא התעורר למשמע האזעקות, כשלפתה הוא רואה את מחבלי החמאס הארוורים נכנסים ליישוב שלו. מחלון ביתו הוא רואה מחבל חמוש על רחפן נוחת בתוך החצר שלו... הוא ממתין לגרוע מכל, כשלפתה המחבל פונה אחורה ו'מדלג' על ביתו... באותו רגע הוא הבין שה' שמר עליו, והחליט להניח תפילין בכל יום.

"הוא פנה אלי ביום שישי, וסיפר כי עבר עם משפחתו ליישוב אחר בדרום, וישמח לקבל את התפילין. לא ידעתי כיצד אוכל להגיע אליו למקום המגורים הזמני, וקבעתי לשוחח איתו אחרי שבת. במהלך השבת בבית הכנסת, פגשתי אורח שהתברר כי הוא מגיע מאזור הדרום. שאלתי אותו האם היישוב המסויים קרוב אליו, והוא ענה שזה מרחק נסיעה קצרצר מביתו... במוצאי שבת הפתעתי את אותו יהודי, ולאחר כמה שעות הוא כבר זכה לקבל את זוג התפילין".

בורא אור של משיח

בחודשיים האחרונים עובר עם ישראל ימים לא פשוטים. אויבנו קמים עלינו, ומשפחות רבות של חללים ופצועים כואבות את כאבם. התחושה הלאומית היא של חושך וערפל ורבים לא רואים את האור. אך דווקא מתוך החושך הגדול הזה, אנחנו צריכים לצמוח ולראות את האור. "בפרשת וישב אנו קוראים את סיפור מכירת יוסף על ידי האחים. ישנו מדרש פלא, שאומר כי לאחר המכירה "יוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ראובן היה עסוק בשקו ותעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו... והקדוש ברוך הוא בורא אורו של מלך המשיח".

"גם כאשר עם ישראל עסוק בשקו ובתעניתו, הקדוש ברוך עסוק בלברוא לנו את הגאולה ולהביא לנו את האור.

"קיבלתי שיחה מאבא של חייל שנפצע בעזה. מדובר באירוע קשה בו מספר חיילים נהרגו וחבריהם נפצעו. הוא סיפר לי כי הבן שלו יצא מהמקרה הקשה באורח פלא, וכעת הוא רוצה להניח תפילין בכל יום לזכות בנו...".

"הגיע אלי מקרה של נער יתום, שאיבד את הוריו בגיל צעיר. הוא הועבר לאימוץ, וחווה משבר בגיל ההתבגרות. לאחר תקופה הציע לו אחד מבני המשפחה להניח תפילין, והדבר ממש החיה אותו. הוא תפס את מצוות התפילין כעוגן שעוזר לו ומשמח אותו. למרבה הצער, באחד הימים, התברר לאותו נער כי התפילין שלו פסולות ולא ניתן להניח בהן יותר... המקרה הגיע אלי על ידי קרוב משפחתו, שדאג למצבו של

הנער, וכמובן נרתמתי והבאתי לו זוג תפילין חדשות ומהודרות.

"במקרה נוסף פנתה אלי אמא לנער בר מצווה, וסיפרה לי כי בעוד חודשים מספר בנה יחגוג את גיל 13, ואין לה מאיפה לשלם ולקנות תפילין. "עניתי לאמא כי יש בידי לעזור ולספק זוג תפילין, אך התעקשתי כי הדבר יהיה כרוך בתשלום. האמא ניסתה להסביר כי אין ביכולתה לשלם סכום גדול על התפילין.

"אמרתי לאמא, כי מן הסתם הנער יודע את המצב הכלכלי של הבית, ואם הוא יודע כי ההורים עשו כל מאמץ להוציא מכספם ולקנות לו זוג תפילין, הוא גם יעריך מאוד את המצווה, וגם יעריך מאוד את ההורים ויזכור להם את המעשה לכל החיים. ואכן, האמא התאמצה ושילמה סכום מסויים. היא התרגשה כשלבסוף באה אלי לרכוש את התפילין, בסכום סמלי אך מכספה.

מתנה מפתיעה

"באחד הימים פנתה אלי אישה והתחילה להתעניין ברכישת זוג תפילין. ניסיתי להבין ממנה לעומק מה הצורך ועבור מי התפילין מיועדות. תוך כדי השיחה אני שואל אותה האם הבעל אשכנזי או ספרדי, ואיזה סוג תפילין הוא הניח עד היום. אותה אישה עונה לי כי מדובר בבן הזוג שלה, והיא רוצה להפתיע אותו במתנה מרגשת, וחשבה שתפילין יהיה הדבר שהכי ישמח אותו לקבל...".

"לאחרונה קיבלתי פניה גם ממועדון קשישים בפתח תקווה, שביקש מספר זוגות עבור יהודים מבוגרים שרוצים לקבל על עצמם להניח תפילין בכל יום. מי כעמך ישראל...".

במהלך השנים התעסק הרב עמיחי בפעילות הקירוב וניהל את קהילת 'נהורא' לבעלי תשובה. הקהילה מגבשת סביבה משפחות של מתקרבים, מארגנת שיעורי תורה ופעילויות, וכחלק מהפעילות ייסד את כנס נהורא, במהלכו נפגשו רבנים ואמנים לשיח מיוחד על תורה ומצוות.

"אני פונה מכאן לכל אחד ואחת", מסיים את השיחה הרב עמיחי איל, "מי שיש בידו זוג תפילין ללא שימוש ורוצה לזכות אנשים אחרים, מוזמן לפנות אלי. כל אחד יכול להיות שותף במפעל האדיר הזה, בגופו ובממונו.

"לפני תקופה", הוא מספר, "פנה אלי יהודי ששנים רבות לא הניח תפילין, וכעת החליט להניח. שאלתי אותו איזה סוג תפילין הוא רוצה, אשכנזי או ספרדי. לצערי לא היה לי באותו הרגע במלאי את סוג התפילין שרצה, ועד שקיבלתי תרומה אותו יהודי כבר 'התקרר' ויירד מההחלטה... כך הבנתי שאני צריך שתמיד יהיו לי תפילין במלאי על מנת שלא אפספס אף יהודי. אז אם יש לכם תפילין בבית ואתם רוצים להיות חלק מהפרויקט, אתם מוזמנים לדבר איתי".

ארגון אור חדש - הרב עמיחי איל,
בית אל: 054-671-3966

תורה ועבודה מתוך הנשמה

יחס אישי לכל תלמיד, זמינות והקשבה בכל שעות היממה, 'משמור' ליל שישי לצד חמין, וחבורות לימוד למסכתות קטנות < יחד עם ראש הישיבה, תלמידים והורים, יצאנו לפענח את הסוד של ישיבת 'נחלת יוסף', וגילינו את המפתח: אכפתיות ואחריות

אוריה ג'ורי

אחת לחודש התלמידים מגיעים אלי הביתה, אוכלים ארוחה קלה של צ'פס ונקניקיה ונהנים מ-200 ספרי קריאה.

"התלמידים גם הם מרגישים פתיחות עם הצוות, והמדריכים מקיימים שיחות נפש עם התלמידים שיכולות להימשך גם עד לשעות הקטנות של הלילה."

כיצד הרב רואה את המטרה בהקמת הישיבה?

"הישיבה קמה כדי לקחת נערים צעירים ולקדם אותם, בלימוד ובהנהגה, שיידעו ש"ס ופוסקים ויהיו יהודים טובים שעושים טוב ליהודים אחרים."

"מה שמיוחד אצלנו, זו ההשקעה האין-סופית בכל בחור ובחור, עד כדי מסירות נפש. אנחנו עובדים בישיבה בלי מסגרת של שעות לימוד. מבחינתנו, במשך 24 שעות היממה התלמיד נמצא באחריותנו."

"בתור אב ל-11 ילדים, היה לי קשה לראות כיצד הר"מים לא היו זמינים לתלמידים או להורים. מלמד ומחנך זו שליחות, לא רק עבודה. התלמידים צריכים מהרבנים לא רק את הידע, אלא בעיקר את החינוך, את החום והאהבה."

"אני זוכר בתור אברך צעיר שהתלמידים שלי היו מחכים לשיעור תורה אצלי בבית, וכנראה שבעיקר בגלל העוגה החמה שאשתי הרבנית שתח' הייתה מכבדת אותם... כך צריך להתייחס

הרבנים, ושניתן לשלב בהם לימוד תורה יחד עם עבודת התפילה.

סדר קומיקס

הרגליים נשאו אותנו אל הרי השומרון, לשיבה-קטנה המיוחדת 'נחלת יוסף'. הישיבה, שנודעה לשם דבר בעולם הישיבות, מצליחה לערבל במסדרונותיה לימוד משובח, חינוך מיוחד לעבודת המידות, וקשר בלתי רגיל בין הצוות והתלמידים.

את הסיוור בישיבה אנו פותחים במשרדו של ראש הישיבה, הרב יהושע מרדכי שמידט.

מה עומד מאחורי סיפור ההצלחה של הישיבה?

"סוד ההצלחה של הישיבה, זה הצוות המיוחד שמנהל אותה. זכינו לאנשים עם לב טוב, צוות מאוחד עם ענווה ורצון לקבל ולתקן. אנשי תורה שאמונים על דברי הבעל שם טוב "לאהוב כל יהודי באשר הוא, ובכל נקודה שהוא נמצא". אלו רבנים עם רצון אמיתי לקדם כל תלמיד ולהגביה אותו, אברכי משי עם לב עממי, שמדברים עם התלמידים בגובה העיניים."

"בנוסף, תמיד יש אנשי צוות בישיבה. הר"מים והמדריכים זמינים לתלמידים בכל מצב. בשנה האחרונה ערכנו ערבי גיבוש ולימוד בבתים של הר"מים, ואפילו הנהגנו 'סדר קומיקס' מיוחד:

"לעולם ילמוד אדם במקום שליבו הפץ", שנה רב בתלמוד, "שנאמר 'כי אם בתורת ה' חפצו'". עיקר עיצוב אורח חייו של יהודי מתבצע בשנות לימודו בהיכלי הישיבה. או-אז בשנות הנערות, אותן הוא מבלה בארבע אמות של תורה ותפילה, יכול הבחור לקנות את עולמו ולעצב את ביתו העתידי. ולכן, כל כך חשוב שהוא עצמו ירצה ויחפוץ בלימודו ובסביבת הלימוד."

מאז ייסוד עולם הישיבות העתיק, בסורא ובפומבדיתא, הנהיגו את נערי הצאן ראשי הישיבה, איש-איש כדרכו ושיטתו בלימוד. בעולם הישיבות המתחדש אף התחדדו ההבדלים בין הישיבות השונות, כאשר בנוסף לשיטת הלימוד, הפכו גם דרך החינוך ועבודת ה' לנושא מרכזי בבחירת הישיבה."

דילמה זו מעסיקה הורים רבים ובני נוער, המחפשים את המקום המושלם עבורם ללימוד תורה בעומק ובשמחה, במקום שיש בו יראת שמים ואווירה של רוחניות וקדושה. לעיתים הם מוצאים מענה רק עבור חלק מסויים מרצונותיהם, ונאלצים לוותר על ערכים אחרים החשובים להם."

לקראת פתיחת עונת הרישום לשיבות הקדושות, יצאנו למסע אחר בתי מדרש מעניינים המחברים יחד שיטות לימוד של עומק ושינון, ובה-בעת אחוות תלמידים ופתיחות עם

לכל תלמיד, לתת לו הרגשה של בית".

מימוש היכולות

את מי אתה, כראש ישיבה, רואה כמודל לחינוך?

"במהלך חיי ספגתי מהרבה אנשים את אהבת התורה וחינוך התלמידים, ומכל אחד לקחתי משהו שאותו אני מנחיל בישיבה. אמי ע"ה נפטרה בהיותי תלמיד בישיבה, בן 18. באחד הימים הייתי חולה, ואשתו של ר' שרגא אוריז שהיה ממש אוהב כל אחד, דאגה לי לאוכל ולכל מה שהייתי צריך. כעבור זמן, כשהיא נפטרה, הרגשתי ממש כאילו שוב איבדתי את אמי... עד כדי כך הרגשתי עטוף בידיים של ר' שרגא ואשתו.

"זה שגדלתי בתור נער יתום, דוחף אותי לעזור ולסייע לכל מי שקשה לו. והיום, בכובעי כראש ישיבה, יש בי הכוח לעזור לנערים צעירים ולקדם אותם בחיים. חשוב לי לתת להם הרגשה שאני 'רואה' אותם ועוזר להם. הבחורים אצלנו יודעים שהם יכולים להתקשר בכל שעה ביממה, במקרה הצורך".

למי הישיבה מתאימה?

"אוירת הישיבה תואמת משפחות תורניות, ונערים שאינם מחזיקים סמרטפונים. הישיבה מיועדת לבחורים טובים שיש בהם רצון להתקדם ולהתעלות מהיכן שהם נמצאים כיום. אנחנו בישיבה יודעים לקחת בחורים עם שאיפות רוחניות ולעזור להם לממש את היכולות שלהם. חלק מהבוגרים שלנו הם קצינים, ר"מים ושליחי-ציבור במשרות שונות".

תאר לנו איך נראה יום בישיבה?

"אנחנו פותחים את היום בתפילת שחרית, בשעה 7 בבוקר. לאחר מכן יש סדר שניים מקרא, ארוחת בוקר בריאה ומוזינה, שיעור ב'חובת התלמידים', סדר גמרא בעיון ושיעור בהלכה. ארוחת הצהריים שלנו חמה ומשביעה, והתלמידים מאוד נהנים מהרמה הגשמית של האוכל בישיבה. גם הבחורים וגם השבו"שים שמגיעים לכאן מפרגנים על האוכל. לאחר מכן אנו ממשיכים עם סדר בקיאות, שיעורים בפרק-אבות ובפרשת השבוע. בסוף היום אנו יושבים 'לחבורה' שלומדת יחד מסכתות קטנות, יחד עם כיבוד קל ושתייה. את שעות הערב אנו מנצלים לפעילויות מיוחדות עם התלמידים: התוועדות פעם בשבוע, משחקי ספורט שונים, 'משמר' ביום חמישי עם טשולנט, סעודות הלולא, סיומי מסכתות, 'טיש' בערב שבת וסעודת מלווה מלכה עם סיפורי צדיקים וניגוני נשמה".

מה האתגרים שלך עם התלמידים? איך אתה רואה הצלחה?

"האתגר שלנו הוא לעזור לנערים הצעירים לעבור את גיל ההתבגרות בשמחה, להקים דור חדש של גברים יראי שמיים שמקימים בית נאמן של תורה ואמונה.

"מבחינתי, הצלחה זה לראות תלמידים שלא נחשבו למתמידים גדולים ערב הכניסה לישיבה, ואחרי שנה או שנתיים הם בקיאים בכמה וכמה מסכתות, מתפללים בכוונה ומתנהגים בכבוד לזולת".

איך אתם מתמודדים בישיבה עם ביקורת, או טעות חינוכית?

"אני והצוות של הישיבה מאמינים כי לעיתים יש מצב שהתלמיד צודק, ולא בהכרח הרב. במקרים כאלו אנו מקיימים התייעצות חינוכית, יודעים להודות בטעות, ויחד עם אנשי מקצוע פדגוגיים אנו מפקים את הלקחים ומתקדמים קדימה".

האם התלמידים בישיבה ניגשים לבגרויות?

"אנחנו פותחים בתוך הישיבה את האפשרות לגשת לבחינות למי שרוצה. אנו מאמינים בשיטת 'חונך לנער על פי דרכו', ומי שמעוניין בכך יקבל את התמיכה המלאה. גם ילדי שלי בחרו כל אחר במסלול אחר, וכל אחד מה שנוכח לו ומה שה' מכוון אותו כך יעשה".

לפני שנמשיך בסיוור בישיבה, מה המסר שלך לתלמידים?

"עם ישראל נמצא היום בתקופה מאתגרת במיוחד, אך אל לנו לשכוח את בני הנוער שלנו שגם נחשפו לקולות ולמראות הקשים ועוברים עכשיו תקופה של פחד ודאגה, לדאוג להם ולראות אותם, ולעשות הכל כדי לסייע להם להתקדם קדימה".

הבית השני

אנו יוצאים מחדרו של ראש הישיבה, ופוסעים בשבילים המוריקים של הישיבה. הרוח הקרירה של גבעות השומרון מנענעת את העצים שברחבה. במסדרונות אנו פוגשים מספר תלמידים, ומנסים להבין מהם מדוע בחרו ללמוד דווקא כאן.

"אני חיפשתי מקום בו אוכל ללמוד ברמה גבוהה יותר, ומקום בו יש חיבור טוב וחברי בין הבחורים",

מספר לנו הבחור יהודא שמואל בורלא, תלמיד בישיבה: "בדקתי שלוש ישיבות שונות, וכאן מצאתי את המקום שהכי נכון בשבילי. כאן לומדים ביחד, אין 'אגו' בין התלמידים והצוות מתייחס לכל אחד ואחד.

"אני כעת בכיתה ט' כאן, בשנה ראשונה. כף לי להיות כאן בישיבה, וכמה שזה מפתיע אני לא מתבאס לחזור מהבית אל הישיבה. אני ממש מרגיש כי כאן זה הבית השני שלי".

למי לדעתך מתאים ללמוד כאן בישיבה?

"מי שאוהב ורוצה ללמוד, גם אם קשה לו, כאן יעזרו לו ויקדמו אותו. יש כאן צוות שאכפת לו מהנשמה של הבחור, ולא רק מהידע או הצינונים. דאגו לי לחברותא מהישיבה הגבוהה, מישוהו שידוע להסביר לי את החומר, חברותא שהוא גם סוג של מנטור ומורה בשבילי".

אנו ממשיכים בסיוור, ופוגשים בכניסה לכיתת הלימוד בחור ותיק בשנה ד'.

"שמי אברהם דביר כהן פרחיה, ואני כאן משנה א'. חיפשתי מקום תורני שיודעים ללמוד בו ברצינות, וגם מקום שיש בו אווירה שמחה, חסידית. האווירה הזו מתבטאת גם בין הבחורים לר"מים, וגם בין החברים עצמם. אין כאן 'קבוצות' או היררכיות, כולם יחד.

"גם שיטת הלימוד כאן היא של לימוד בשמחה ובחיות, וזה מוסיף המון חשק בלימוד. כשהגעתי לבדוק ישיבות, לא ממש ידעתי מה אני מחפש, אך הרגשתי שעוד לא מצאתי את המקום שמתאים לי. וכשהגעתי לכאן, ממש 'התמגנטתי' למקום".

מה אתה ממליץ לבחורים שמתלבטים?

"חבל על ההתלבטות; תגיעו לכאן ותראו דברים נפלאים".

ומה יש לך לומר להורים שמתלבטים?

"כל הורה מחפש את המקום הטוב לילד שלו. הנתון הכי חשוב להורה זה לדעת שיש מי שמחליף אותו בתפקיד ושומר לו על הילד. כאן יש צוות ש-24 שעות רק חושב על התלמידים ודואג להם. גם ההורים שלי בתחילה חששו מהמעבר לישיבה, והיום הם מרגישים שאני בידיים הכי טובות שיש".

מספר לנו אחיו, הבחור ינון כהן פרחיה משיעור ב': "אני באתי לבדוק את הישיבה, כי אח שלי למד כאן וסיפר כל כך הרבה על האווירה המיוחדת... מצאתי כאן את הרב יהושע, רב שאוהב את הבחורים, מקשיב להם ונמצא איתם. וכמוהו כל הצוות, מסייעים בכל מה שצריך. יש כאן לימוד ברמה גבוהה מאוד, והצוות יודע להתאים לכל בחור את הכלים הנכונים להשתלב בשיעור".

בחור נוסף משיעור ב' דווקא מפתיע אותנו באמירה: "אני לא בעד שיבואו לכאן עוד תלמידים". אך מיד הוא מוסיף: "אני אוהב שהמקום הזה קטן ומשפחתי, יש כאן יחס אישי מיוחד והתייחסות לבעיות הפרטיות של כל תלמיד. חיפשתי מקום עם חום ואהבה, וכמובן מקום עם לימוד תורה בעומק ובהתמדה".

הוא ממשיך לספר לנו: "דווקא הריחוק-מקום של הישיבה, בשומרון המנותק, גורם לך להתחבר ולהתקרב יותר לעצמך. אנחנו נמצאים בשלב בחיים שבו כל אחד מאיתנו 'מחפש את עצמו', שלב

לפי היכולות שלו, ויחד עם זאת מקום ששואף למצוינות ולקניית ידע תורני רב. "מצאתי בישיבה פה אנשים מדהימים, עם לב ענק וחמימות לתלמידים. אחד הדברים היפים הוא שילדיהם של הר"מים גם לומדים כאן בישיבה, מה שמוכיח כי המקום הוא איכותי ומוצלח. כאשר הבן שלי הגיע ליום ביקור הוא מיד התחבר לאווירה השמחה ששרתה בישיבה, והבין שזה המקום הנכון בשבילו".

איך רואים שטוב לילד?

"מהרגע שילד דורך בעולם הישיבה, הוא נמצא שם פי כמה מאשר בבית. משיחה קלה עם הילד ומהמבט שעל פניו ניתן להבין האם הוא מאושר וטוב לו. כאשר הורים היו מתקשרים אלי לשמוע ולברר פרטים על התלמוד תורה אותו ניהלת, הייתי אומר להם: "בוא לכאן ותראו במו עיניכם, תסתובבו אצלי במוסד ותראו את האווירה. רק כך תוכלו להחליט האם זה המקום הנכון עבורכם".

לוקחים אחריות

"אני חיפשתי מקום של לימוד רציני ועבודת ה'", מתאר לנו יוסף אליהו כהן פרחיה מדוע שלח את ילדיו לישיבה: "היום קשה למצוא מקום שהוא טוב ומוצלח בייעדים שונים: גם בתורה, גם בהנהגה, גם באווירה. היה חשוב לי מוסד שייחנך את הילדים לאהבת ה', לתפילה מתוך שמחה, לאמונה בצדיקים וכמובן - לימוד תורה ברצינות.

"כאן בישיבה יש איזשהו קסם, שדבר אחד לא בא על חשבון דבר שני. יש כאן גם גינת התורה, לימוד ברמה גבוהה מאוד והקניית ערך הלימוד לתלמידים, ויחד עם זאת מקפידים על הנהגה בין אדם לחברו, חוגגים הילולות ויוצאים לימי גיבוש.

"דבר נוסף שאהבתי בשיטת החינוך של הישיבה הוא חינוך לאחריות. במהלך השנה התלמידים נדרשים לקחת אחריות על הניהול השוטף בישיבה - אחראי כביסות, אחראי מטבח וכו'. זה גורם לנערים לצאת בוגרים יותר ומוכנים לעולם שבחוץ.

"הישיבה הזו היא בית חם ואוהב לבחורים, כל הצוות ואפילו ראש הישיבה באופן אישי, דואגים לילדים שלנו בכל התחומים: לימוד, אווירה, אוכל ושינה, הסעות ועוד. ההתמסרות שלהם ללימוד התורה מודגשת ונראית לעין, וזה מקרין על הרצון של התלמידים להשקיע עוד ועוד בלימוד".

המלצה להורים שמתלבטים?

"תנו לילד שלכם לבקר בישיבה, לראות מה ההרגשה שלו אחרי ביקור שכזה, לעיתים רק זה יוכל לפתור את הדילמה. גם ההורים יכולים להשקיע זמן וללכת לראות במו עיניהם את הישיבה, ולפי ההרגשה שלהם לחזק את ההחלטה.

"והכי חשוב, כמובן, להתפלל. לבקש מה' שלא תצא תקלה תחת ידיו, ונוכה לגדל בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות".

"חיפשנו מקום מתאים לאורי יהודה שלנו, מקום שיש בו הרבה יראת שמיים, אווירה שמחה וחסידית, וגם מקום משפחתי ולא המוני מדי. ידענו שהדבר החשוב הוא שהבן שלנו ילך למקום לימודו ויאהב את המקום בו הוא נמצא. וזה מה שקרה.

"הגענו לישיבת 'נחלת יוסף' מפרסום סתמי בגיליון זה - 'קרוב אליך'. שמענו קצת על הרב יהושע משיטת הסימנים, והלכנו להתרשם ביום הפתוח. בסוף מי שהכריע כמובן היה הבן שלנו, שמרגע שדרך על מפתן הישיבה הרגיש שהוא מצא את מקומו. הצוות מאיר פנים, התלמידים האחרים התנהגו כלפיו בכבוד ובנימוס והזמינו אותו לבקר שוב בשבת.

"מבחינתי, כהורה, הצוות בישיבה הוא מעין 'ידא אריכתא' שלי. המשימה שלהם היא להיות הורה של התלמיד כאשר הוא שווה בישיבה. אני אמנם הורה ביקורת, ואיני חוסך את השגותי מהצוות, ואני מרגיש שיש קשב לביקורת שלנו כהורים, ויש רצון מתמיד לשיפור והתייעלות.

"אנחנו כהורים מרגישים שיש בצד השני מי ששומע אותנו. לי כהורה חשוב שהבן שלי יינהג חברתית, שיתקדם בלימוד ושינצל את השנים הנפלאות הללו לבניית האישיות שלו. חשוב לי שכחלק משגרת הישיבה הוא יינהג משיעורי ספורט, ושהתהליכים החינוכיים יהיו בליווי יועצים פסיכולוגיים מוסמכים".

גם אילן בורלא, איש משרד החינוך ומנהל תלמוד תורה בעברו, שלח את בנו לישיבה. ניסינו להבין ממנו מדוע: "לי הייתה חשובה מאוד המשפחתיות, חיפשתי מוסד שלא רץ אחרי הספקים וציונים אלא מקנה לתלמידים את אהבת התורה. מוסד שיודע להתאים את הלימוד לסגנון הפרטני של כל תלמיד

שבו נערים צעירים עוזבים את הבית ומתחילים לעצב את חייהם, וכאן הם מקבלים את התמיכה לתהליך.

"הצוות של הישיבה, בהובלת ראש הישיבה, ממש מצליחים לעשות שינוי בבחורים. אני רואה את זה על עצמי ועל החברים שלי".

ישיבה שמתאימה לתלמיד

ואם האמירות הישירות של הבחורים לא הספיקו, פנינו להורי התלמידים כדי להבין מהם איך הם רואים את ההתקדמות של בנם בישיבה, את הקשר בין הצוות לבין ההורים בבית, ואיך הורים יכולים לעזור לילדיהם לקבל את ההחלטה הנכונה בבחירת ישיבה.

פנינו לאיש החינוך אלעזר שלו, הורה לתלמיד בישיבה.

"כבר מהפגישה הראשונה שלנו עם הרב שמיט, הבנו שזה המקום הנכון לבן שלנו. חיפשנו מקום שיקבל אותו כמו שהוא, ייתן לו חום ואהבה ויקדם אותו בקצב שלו. הרגשתי בדברי ראש הישיבה שמהרגע שאני מפקיד בידיו את הבן שלי, הוא לוקח עליו אחריות כאילו היה בנו ממש.

"מבחינתי, עצם זה שהבן שלי שמח להיות כאן בישיבה זה כשלעצמו ההישג. בחור ישיבה ששמח ללכת לישיבה, זה אומר שטוב לו שם והוא יוכל למצות את עצמו ולממש את הפוטנציאל שבו. אחריו, הבן השני שלנו כבר הלך מעצמו להירשם לישיבה...".

בתור הורה, אתה רגוע? מה מיוחד בישיבה הזו?

"כאשר הגענו ליום-הורים בישיבה, וראינו את הבן שלנו משוחח עם הצוות ומתבדח עם החברים, ממש יכולנו לראות את האושר על פניו. זה נתן לנו את הגושפנקא לכך שהוא נמצא במקום טוב. אני כאיש חינוך שמסתובב בהרבה מוסדות, לא ראיתי כזה מקום מיוחד. מה שהרב יהושע עושה עם התלמידים זה דבר נדיר. הוא לקח את הישיבה כפרוייקט חיים, והתוצאות בהתאם".

מה ההמלצה שלך להורים שמחפשים מקום לבן שלהם?

"אני חושב שהורים לא צריכים לחפש ישיבה טובה או ישיבה לא טובה, אלא איזו ישיבה מתאימה יותר לבן שלהם. לבוא ולראות בעיניים את ההתנהלות של הצוות, את הדינמיקה בין התלמידים. לעיתים התלמיד מרגיש בביקור הראשון שזה המקום שלו, ולעיתים זה לוקח קצת זמן של ניסוי-וטעייה. אך הכי חשוב שהתלמיד ירגיש בסוף שזהו הבית השני שלו".

אהבת תורה ולא רק הספק

הרב שנדוביץ, מנהל ישיבת ההסדר ביפו ואב לתלמיד בישיבה, מספר לנו מה הוא מצא לבנו בישיבה:

התוועדות

עם הרב יוסף יצחק ג'יקובסון

888

חננוכה זמן משפחה

ילדינו לא נועדו "להשתמש בהם" אלא "לראותם בלבד" < מה היה הנס ביום הראשון של החג? > וכל הפתילות כשרות לנר חנוכה, אפילו פתילה קומוניסטית >> התוועדות חינוכית בבואנו מחג החנוכה – חג החינוך

המשפחה הכי מוצלחת בעיר!... " הילדים ניתנו לנו כדי "לראותם בלבד", כדי שנוכל לראות אותם, לראות מה הם אמורים להיות, מה היכולות שלהם, לגלות את היופי והטוב שיש בכל ילד וילד בישראל. תפקידנו הוא לראות מי הם באמת, לראות את הקדושה העמוקה והטוב הנפלא שיש בכל אחד מילדינו, ללא יוצא מן הכלל. כי כשאני יכול לראות את האור הזה שבתוכם, בכך אני מעניק גם להם את היכולת לראות את זה בתוך עצמם.

מסופר על רבי אברהם המלאך – בנו יחידו של המגיד ממזריטש – שבהיותו ילד רך פנה לאביו בבכי רב וקובלנה בפיו. במהלך משחק המחבואים ששיחק עם חבריו, הילדים חיפשו אותו ולא מצאו אותו...

נחנו עדיין שרויים תחת אורו של חג החנוכה, ששמו הוא גם מלשון חינוך, ולכן מוצאים אנו שמנהג ישראל בחנוכה הוא להשקיע בדרכים שונות בשיתוף הילדים במצוות ושמחת החג. אחד המסרים המרכזיים בחינוך יכולים אנו ללמוד מנוסח "הנרות הללו":

"הנרות הללו קודש הם" – ילדינו היקרים שבהם טמון "נר ה' נשמת אדם" המאיר באור בהיר ויפהפה, קדושים הם.

"ואין לנו רשות להשתמש בהם" – חלילה לנו להשתמש בילדינו לצרכינו האישיים, כאילו הם נועדו ח"ו אך ורק להיות מכונות המייצרות עבורנו נחת... ילדינו לא ניתנו לנו מאת ה' על מנת שאנו "נשתמש בהם", כדי שהאגו שלנו יוכל להרגיש יותר טוב עם עצמו. "אה, ראו אילו ילדים טובים יש לנו. אנחנו

- אם כן, נענה המגיד בתמיהה, **אתה המנצח במשחק, הלא כן?**
- לא, השיב הבן ביבבה. לאחר זמן מה, כשלא מצאו אותי, הם פשוט התייאשו ופנו לשחק במשחק אחר בלעדי, הם כבר אינם מחפשים אותי!

שמע המגיד את דברי בנו והחל לבכות. נשא את ידיו אל על ואמר: אבינו שבשמים, הלא אתה הוא שהסתרת את עצמך וגדולתך מפני כל, **אבל ההסתרה היא כל כך מוצלחת עד שילדיך התייאשו מלחפש אחריך...**

נוכרתי במעשה המופלא הזה כשהתבוננתי במסר שניתן להפיק ממנו בשייכות לחג החנוכה.

באי בית המדרש מתחבטים מדי שנה בשאלת ה'בית יוסף' המפורסמת: "למה קבעו שמונה ימים, דכיון דשמן שבפך היה בו כדי להדליק לילה אחת ונמצא שלא נעשה הנס אלא בשבעה לילות?" המאירי בפירושו על מסכת שבת מיישב את השאלה: "ולילה הראשון שלא היה שם נס השמן מברכין על הגאולה ועל הודאת מציאת הפך, ושאר הלילות על נס השמן".

שמעתי פעם הוספה יפה לדברי המאירי, בדרך הדרוש:

החגיגה ביום הראשון של חנוכה היא לא רק על הפלא השמימי של מציאת הפך, אלא גם על הנס האנושי - על עצם העובדה שבני ישראל תרו וחיפשו אחר שמן טהור. הלא כאשר נכנסו לבית המקדש לאחר הניצחון מצאו את המקום הקדוש חרב ומחולל, מלא פסלים ושברי כלים. במצב כה מדכא, מי מסוגל כלל לאזור כוחות ולהתחיל לחפש דווקא פך שמן טהור וחתום? אך הם אמרו לא לייאוש, הם בחרו לחפש ואכן מצאו.

זהו גם הסיפור של כולנו:

לעתים רבות מדי אנו מוצאים את עצמנו במקום של חוסר שלימות. שברי כלים, כוחות מנופצים לרסיסים, ממלאים את חיינו. האכזבה אוכלת בנו והייאוש

מכרסם בנפשנו. **במצבים כאלה, הדבר הקל ביותר הוא להרים ידיים ולהניח למלאכת ה' להתבצע על ידי אחרים.**

אנו תוהים: כיצד זה נמצא מעט טהרה וקדושה בתוך חיים מלאי מכאוב? מי יוכל להבחין ולמצוא מחט של אמת בתוך ערמות שקרים? נעלמה מאיתנו האמונה באושר, בביטחון, בידידות אמת, בקדושה ובכוחו האלוקי של כל אחד מאיתנו. תמורת זה מחלחלות ללב תחושות של ציניות, זלזול ואדישות.

אך על זה אנו חוגגים חנוכה. במשך שבעת ימי החנוכה, מהיום השני והלאה, אנו מציינים את הנס שעשה ה' לאבותינו בהראותו את חיבתו לעמו ישראל בכך שפך השמן לא התכלה. **אך ביום הראשון, לעומת זאת, אנו חוגגים את הנס של האומץ והכוח של נפשות ישראל ללחום עבור פך אחד של שמן טהור!** אנו חוגגים את הנס שחולל הקב"ה בכך שסייע לאבותינו - שהיו

יגעים מהמלחמה ואחוזי חלחלה מחילול הקודש - להפשיל שרוולים ולתור במרץ אחר פך שמן טהור. זהו הנס הגדול - אנו מודים ומהללים על תעצומות העוז והגבורה שטמן ה' בנפשות ישראל לעמוד כנגד המועקות הפנימיות ולנצחן.

אחת התמיהות שהעסיקו את חכמי ישראל לדורותיהם היא השאלה: מדוע לא הקדיש רבינו הקדוש מסכת במשנה לימי החנוכה? **הלא ישנה מסכת המוקדשת לראש השנה, יום הכיפורים, חג הסוכות, חג הפסח וימי הפורים, ומדוע לא הובאו דיני והלכות חנוכה במשניות?**

הרבי זי"ע ביאר את הדברים בדרך זו: כידוע, התורה שבעל פה לא ניתנה להיכתב, כי "דברים שבעל פה אי אתה רשאי לכותבן". שימור המסורה לאורך דורות רבים היה איש מפי איש, רב לתלמידו ואב לבנו. אמנם רבי יהודה הנשיא ראה בזמנו כי מחמת צוק העיתים וצרות הדור תכפו ותקפו על העם הגזירות והשמד, וישראל מתפזרים בגולה ללא תורה וללא חכמה, והוא הבין ש"עת לעשות לה' הפרו תורתך" וכתב את ששת סדרי המשנה שלא תשתכח חס ושלום תורה מישראל.

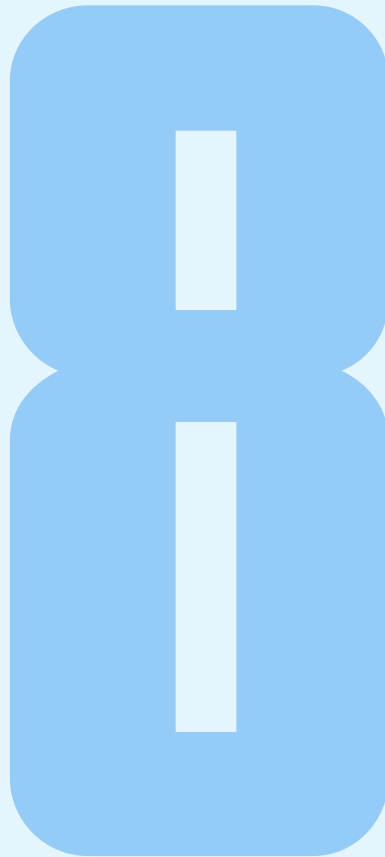
אלא שטעם זה עצמו לא כתב רבינו הקדוש דינים הנוהגים בעם ישראל מדי יום ביומו ומדי שבת בשבתו, כי הבין אל נכון שבדברים אלו לעולם יעמדו בהם ישראל. **ולכן לא נכתב במשנה שיש להניח תפילין וללבוש ציצית בכל יום, כמו גם שיש לערוך קידוש בליל שבת. שהרי מי לא ידע זאת?** הלא דברים אלו חקוקים בהווייתם של כל ישראל, ולכן אין היתר לכתוב אותם, כי בלאו הכי לא ישתכחו מלבם של ישראל.

כן אפשר לומר גם לענין הלכות החנוכה: המאורעות שהביאו לנס חנוכה וקביעתו לדורות התרחשו בארץ ישראל זמן לא רב כל כך לפני תקופת כתיבת המשנה, והיו צרובים כזיכרון חי וטרי בעצמותיהם של כל ישראל. משום כך סיפור החנוכה והלכותיו לא נזקקו להיכתב.

אסיר ציון, נתן שרנסקי, שבילה שנים רבות בכלא הקומוניסטי בגלל רצונו לעלות לארץ ישראל, מספר בספרו כי בחג החנוכה באחת השנים הסביר לגויים שכניו לתא הכלא על החג ומשמעותו עבורו, ואלה עזרו לו לגזור פיסות בד לצורך פתילות ולשמור מעט שמן להדלקת הנרות. **התוכנית הצליחה, נתן הדליק נרות בסתר במשך חמישה ימים רצופים, ולאושרו לא היה קץ.**

בלילה השישי גילה השומר את דבר ההדלקה האסורה, והוא חחרים את הנרות בטענה כי החוק אוסר פולחנים דתיים, ובכלל, הלא הדלקת אש אסורה בכל מתחם בית האסורים. כבעסו, נתן הכריז על שביתת רעב עד שלא יניחו לו להדליק נרות בלילות החג הנותרים.

נתן לא ידע שיומיים לאחר מכן אמורה להגיע ועדה ממשלתית לבדוק את התנהלות המקום, והדבר האחרון שהנהלה רצתה

ולכאורה, מדוע? הלא נר חנוכה בא לזכר נס גדול ביותר שהציל את כל עם ישראל ומסורת ישראל, שהרי לולא נס חנוכה לא היה נותר בדרך הטבע כל שם ושארית מהם ח"ו. והנצחון שמסמל נר חנוכה הוא נצחון כביר שלמעלה מדרך הטבע – "מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים". **ולמה נדחה הוא מפני נר שבת שכל תכליתו היא שולחן השבת יהיה מואר?**

אלא שכאן טמון יסוד גדול ביהדות: ההוויה המשפחתית השלימה, "שלום בית", השוררת בין בני המשפחה בתוך הבית הפרטי – הוא הוא היסוד וההשתית לכל חיי האומה ונצחיותה.

זכורני כי לפני כמה שנים עשיתי שבת עם משפחתי בהרי ניו יורק. **לאחר הדלקת נרות אירעה הפסקת חשמל בכל האזור ועלטה גמורה השתררה – מלבד נרות השבת שהאירו את שולחננו.** ניצלתי את ההזדמנות להסביר לבני משפחתי שדיוקא עתה, כשאין לנו חשמל, אנו מסוגלים להעריך את תקנת חכמים להדליק נרות שבת כדי שלא ניכשל "בעץ ואבן" ולהרבות בעונג סעודת שבת. אנו יכולים להרגיש בדיוק כמו בתקופת חז"ל, ולחנות את החושך הגדול שהיה עלול לשרור בבית בעת סעודת שבת ללא אור הנרות.

המושג "שלום בית" אולי לא נשמע מרומם ומפתיע כמו ניצחון המלחמה של החשמונאים, ואולי אינו עושה רושם פלאי ויוצא מגדר הרגיל כנס פך השמן שדלק שמונה ימים, אבל בעינייה של התורה ערך זה חשוב ומשמעותי יותר מהנס הגדול ביותר, כי זהו הגרעין לכל בנין עם ישראל. השלום השורר בביתנו לכל אגפיו הוא יסוד הכל. אם לא שוררת אווירה של קדושה, אהבה, אחדות ונעימות בתוך חדרי הבית – חסר בעצם נשמת כנסת ישראל.

רואים אנו במוחש, **שהדבר שמשפיע על נפש הילדים יותר מכל דבר אחר הוא רגש האחדות (או חס ושלום הפירוד) שיש בין הוריהם ובין בני המשפחה.** זו האווירה שהילד מפנים לקרבו והיא המעצבת את נפשו החל מגיל רך ביותר.

יתירה מזו: נר חנוכה נועד לפרסם את הנס לעולם כולו, ולכך מדליקים אותו "על פתח ביתו מבחוץ" או בחלון. תפקידם של נרות חנוכה הוא "פרסומי ניסא" לכל אלה הנמצאים בחוץ. לעומת זה, התפקיד של נר שבת שונה בתכלית: הוא נועד ליצור סביבה שלווה בתוך הבית עצמו. שבני הבית, ההורים והילדים, יתקשרו בנעימות וברוגע זה עם זה. על כך אומרת לנו ההלכה: **אם אין לנו נר שבת בתוך הבית פנימה, כיצד נוכל להדליק נר חנוכה**

ברשות הרבים מבחוץ?

טעות גדולה אנו עושים לפעמים כשאנו מפקירים את החזית הפנימית עבור החזית שבחוץ. אכן החזית בחוץ עלולה להיראות מרשימה ודרמטית יותר, אבל עיקר העיקריים הוא החזית בתוך הבית. שליחות המצווה לעסוק בצרכי ציבור, אם כמנהיג רוחני, ראש ישיבה, משפיע ומחנך וכיוצא באלו – אלו הם תפקידים כבירים ומיוחדים שעלינו לעשות ולהשתדל לעשותם, אולם חלילה וחלילה לנו להפקיר את בני ביתנו למענם.

לחיים, לחיים ולברכה. שאור החנוכה יאיר את חיינו ואת בתינו, ומכוחו נאיר את העולם עד לגאולה.

הוא קיומו של אסיר השובת רעב. **המנהל, 'החבר אולסון', זימן אותו אפוא למשרדו. אולסון היה קומוניסט אדוק, סיפר נתן, שמכר את נשמתו לטובת המדינה הקומוניסטית ומטרותיה.** אולסון זה ניסה לשכנע את נתן להפסיק את שביית הרעב, אך זה האחרון החזיק בעקשנות יהודית טיפוסית: עד שלא יותר לו להדליק נרות חנוכה, הוא אינו מכניס מאומה לפיו.

כשראה נתן שאולסון אינו עומד לרכך את עמדתו, אמר לו: שמע אדוני המנהל, אינך רוצה לאפשר לי להדליק נרות בתאי מפני שהדבר ימיט בושה על הנהלת המחנה שנכנעה בפני אסיר יהודי אחד. הבה נעשה אחרת: אני אדליק נר חנוכה עכשיו במשרדך, ללא ידיעת שום אדם, וכשאצא מכאן אומר קבל עם ועדה שאתה ניצחת ואני חדל משביית הרעב.

לשמחתו, המנהל הסכים להצעה המפתיעה, הוציא ממגירת שולחנו נר וגפרורים והגיש לשרנסקי. **נתן החליט להעז ולנסות את מזלו וביקש שמונה נרות.** בתגובה, המנהל חתך את הנר לשמונה חתיכות, נתן אמר את הברכות ברעה והדליק את נרות כששניהם לבדם בחדר.

לאחר ההדלקה, בהתרגשותו הוסיף ואמר נתן תפילה משלו: "יהי רצון מלפניך ה' אלוקי, כשם שהצלת את אבותינו בימי החנוכה, כן תצילנו מכל העומדים עלינו לכלותינו בכל דור ודור.

בשקט ששרר בחדר **לא יכול היה נתן שלא לשמוע את המנהל, החבר אולסון, משיב כנגדו: "אמן..."**

הם עמדו שם בדממה מספר דקות והתבוננו בשלהבות המרצדות. כך עד שאולסון התעשת, כיסה את הנרות ושילח את נתן חזרה לתאו. כשקראתי את הסיפור המיוחד הזה נזכרתי בפירושו של רבי נחום מטרשנוביל בספרו 'מאור עיניים' על דברי חז"ל: "פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה". נפש ישראל נקראת פתילה, מפני שהיא מקשרת בין האלוהה ממעל לבין הגוף שלמטה. והנה יש פתילות כאלה שאין מדליקין בהן בשבת, כלומר שאפילו קדושת השבת אין בכוחה להדליק את האש האלוהית בפתילות האלה. **אבל בחנוכה כל השמנים והפתילות ראוים להדלקה, כי בחנוכה כל נשמה יהודית מתעוררת לדבוק בשורשה בה' אחד.**

ההלכה היא שמעיקר הדין די בחנוכה להדליק נר אחד בלבד מדי יום כדי לצאת ידי חובת המצווה, אלא שהמהדרין מוסיפים נר לכל אחד מבני הבית, ומנהג ישראל כמהדרין מן המהדרין להוסיף נר אחד בכל יום.

בגמרא הועלתה דילמה מעניינת. **מה יעשה אדם שגילה ביום שישי בשבוע כי יש בידו יכולת להדליק נר אחד בלבד, והוא צריך לבחור בין נר שבת קודש לנר חנוכה – לאיזו מצווה ישתמש בנר זה?** התשובה היא, כידוע, שנה שבת חשוב יותר מנר חנוכה. "נר חנוכה ונר ביתו, נר ביתו עדיף משום שלום ביתו".

אתה כיבית אותה

שניתן יהיה לתקן את הקשר"
"אולי אם היית חיה איתה היית מבינה את הדברים האלה.
עובדה שכל מי שאני מספר לו מסכים איתי"
"כל פעם שאתה מגיע לנקודה הזו שבה אתה מסביר את ציפי בתוך הקשר בצורה כל כך מוחלטת ולא מרגיש שיש עוד אפשרויות עם גמישות, אתה בעצם הורג את הקשר.
כל התובנות שפיתחת על ציפי, גורמות לך לראות את ציפי כמעין משהו מפוענח עם גבולות שהגעת אליהם.

אתה תקוע באותו פענוח והמבט הזה מייצר תקיעות ושעמום מאוד גדולים.

זה בדיוק מה שיצר הרע פועל בנו: הוא גורם לנו להרגיש את מה שקרוב ומוכר כדל, עני ומצומצם ואת מה שרחוק וזר כעשיר ומרגש.

וזה שקר מוחלט!!!

כי הפוטנציאל בקרוב ובמוכר הוא היכולת לפתח עומקים ולעומת זאת הרחוק לעולם נשאר רדוד.

התחושה שאתה הסתכלת עליה בצורה כל כך מפוענחת, כיבתה אותה.

במקום שהבית והקשר שלכם יחיו אותה והחוץ והזרות יכבו אותה, התרחש בדיוק ההפך.

כשאתה ממשיך לחשוב עליה בצורה כזו "מפוענחת", היא לא מרגישה את החלק הבחירי בקשר.

היא מרגישה שאתה "מוכרח" וש "אין לך ברירה" אלא להישאר איתה.

היא מרגישה מצוין כמה אתה לא שם.

ביהדות יש את האפשרות להתגרש, וזה בדיוק הפלא הגדול.

דווקא בגלל זה נפתחת האפשרות לקשר אמיתי.

אני מציעה שננסה בטיפול להגיע לנקודת בחירה בנפש ומשם לעשות מסירות נפש אמיתית ולאפשר לאינסוף אפשרויות של אשתך לבא לידי ביטוי בקשר.

אז השינוי היחידי שיכול להתרחש זה אצלך אם תבחר בזה "

"הלוואי. אני לא רוצה לזרוק את כל השנים האלה, יש לנו משפחה גדולה עם הרבה ילדים ונכדים"

"אז אני אציע לך צורת התבוננות נוספת על הקשר הזוגי שלכם ואולי מתוך זה תיפתח עבורך אפשרות לריפוי ובנייה מחדשת של הקשר."

"למרות שאני מיואש, אני מוכן לשמוע הכל"

"העובדה שאתה מרגיש שאתה מכיר כל כך טוב את ציפי, גורמת לך להיות חסר סבלנות כלפיה"

"למה?" שאל בפליאה

"כי הכל ברור ומובן לך איך היא פועלת בעולם ובקשר שלכם.

אתה מכניס אותה לתבנית שמגבילה ומצמצמת אותה והדבר הזה מונע ממנה להתחבר ולתת אמון בקשר שלכם.

דרך ה"פיענוח" שלך את ציפי, ייצר בלאי מאוד גדול בזוגיות.

גרם לך תחושת שחיקה, כמו לראות את אותו הסרט מאה פעמים.

בעיניי זה השורש לכל הבעיות בקשר שלכם וזה בדיוק הדבר ששולל את האפשרות

"נמאס לי אם היא באמת הייתה מקשיבה לי, כל הבעיות בינינו היו נפתרות.

השיחה הזאת ממש מיותרת, אני כבר יודע בדיוק מה היא תעשה ואיך היא תתנהג.

לא משנה כמה פעמים דיברתי איתה, תמיד היא חוזרת על אותם טעויות.

במקום לפרגן, ציפי בוחרת להשפיל אותי ליד חברים שלי.

היא יורדת על כל ההישגים המקצועיים שלי ושלא נדבר על איך הילדים מסתכלים עליי בגלל כל היציאות שלה, כמו על אפס"

"ניסית לדבר איתה על זה?"

"לדבר? אני מזמן הפסקתי לדבר איתה.

אני מראש יודע מה היא תגיד, זה פשוט חסר טעם.

זה נגמר! אין לנו מה לעשות עוד ביחד.

זו אשה שלא הולכת לפי רצון בעלה ולא מקיימת את תפקידה בקשר הזוגי.

אני יודע בדיוק כמה שהיא לא רוצה לעשות את רצוני.

אני מכיר טוב טוב את הרצונות שלה והם ממש לא בכיוון שלי"

"נשמע שאתה ממש מיואש מהקשר"
"אין בינינו תקשורת.

כל כך חסר טעם עבורי לדבר איתה, אני כבר יכול לרשום לך את כל מה

שהיא תגיד לי מרוב שאני מכיר אותה, אז אני מעדיף לשתוק"

"אולי במצב אחר, היה אפשר להסתכל על זה שאתה מכיר את ציפי כל כך טוב ובצורה חיובית.

במקרה הזה, די ברור שזה לא מגיע מכיוון שתומך בקשר"

"לפי כל מה ששמעת עד היום לא ברור לך כשמש שזו אשמתה!?"

אני אחראי לכל הקצר הזה ביננו? כל הדוגמאות לא מספיק מראות את זה? "

"תקשיב, אין לנו יכולת לתקן אף אדם או לאלץ אותו לטפל בעצמו.

אם אתה רוצה שמשוהו ישתנה באמת בקשר,

יש לך שאלה בעבודת ה'?
סמט 7-
054-4530951

נפשי בשאלתי // הרב יהושע שפיידא, ראש ישיבת רמת גן

יש לי יצר חזק לא להגיע בזמן לתפילה... איך מתמודדים?

נראה שהתפילה נתפסת אצלך כעול, והנטייה לאחר מבטאת צורך להשתחרר מאותו עול. מצד אחד אי אפשר להשתחרר לגמרי כשמאמינים בתורה ומצוות, אבל מצאת דרך להביע מעין מורת רוח מן החוב המעיק. והדרך לרפא זאת צריכה לעסוק בסיבה, וממילא בהמשך תשיג גם את הנגזרת של האיחור לתפילה. המועקה שבתפילה היא מפני שאין לנו אמון מספיק שהקדוש ברוך הוא באמת מקשיב לנו, שהוא רוצה בתפילתנו ושמח בה, ושהוא מתחשב בה בנוגע להנהגתו את העולם. לכן עיקר התיקון הוא ללמוד בספרים שמתאימים לדרגתך ולשמוע שיעורים שמתאימים לאופייך, שיחזירו לך את הטעם הנפלא שבתפילה. ובאמת שעת התפילה היא שעה מלאת מתיקות של 'נפשי חולת אהבתך', ומבטאת את העונג של המפגש העליון עם ה' ללא צורך לעסוק בתוצאות. ועבודתנו היא למצוא את הדרכים לחשוף את האושר הזה בקרבנו.

אני מצליח להתפלל בכוונה רק כשאני מאריך מאוד ולוקח את הזמן, אבל אז יוצא שאני לא מתפלל עם הציבור... מה לעשות?

לשאלה זו כמה פנים, ולמעשה יש כאן שתי שאלות: האחת כדרך בעבודת ה', והשנייה באופן של פסיקת ההלכה. השאלה הראשונה היא האם האריכות באה מצעידה נכונה בדרך העולה של עבודת ה', או שזו תוצאה של איבוד הפרופורציה וחוסר בשלות? לשם כך עליך לפנות למחנכים ורבנים שמכירים אותך ולהתייעץ איתם, ולעתים נמצא שאין כל סתירה מפני שמדובר בחוסר הכוונה ומיקוד בדרך. אבל אם זו עבודה אמיתית, אזי מקובל לומר שיש בזה צדדים לכאן ולכאן. לתפילה עם הציבור יש מעלה עליונה ולאריכות בריאה מעלה עליונה, והדרך הנכונה היא להתחיל יחד עם הציבור את תפילת העמידה וממילא ההפלגה אחר כך היא מתוך שייכות אל הציבור, ומה שמפסידים בעקבות אריכות התפילה נכלל בגדר 'העוסק במצווה פטור מן המצווה'.

אני רוצה לא לדבר לשון הרע, אבל זו נראית לי משימה בלתי אפשרית.

אכן, אי אפשר להכחיש שלשון הרע היא מן המצוות שדורשות מאיתנו מאמץ והקרבה. השמירה על דיבורנו ומילותינו היא יכולת שלא קל לרכוש, מפני שכביכול היא עוצרת את זרימת החיים, והיצר הרע מתקומם כשעוצרים את הזרימה שמאפשרת לו להתבטא. יחד עם זאת, יש תענוג עליון ונשגב שאדם זוכה לו על ידי שמירת הלשון, מפני שככל שאנחנו מעמיקים במבט הנכון של התורה שבוחר להסתכל על הטוב שבזולת, ולא להיכנע למשיכה העזה לתקוע את מבטנו ברע ולהישאב אליו, אנחנו חיים בעולם טוב לאין ערוך. ואילו ככול שאנחנו מביטים יותר על הרע, כך יותר רע לנו. וכמובן שמעל הרובד שאנחנו מגלים את הטוב שבמצוות ה', יש קומה עליונה יותר והיא עצם ההתמסרות לעשות את רצון ה', שהיא למעלה מכל חשבון.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

עם ישראל חי

“ויהי מקוץ”

המגורים בעיר, ויעברו משפחת קאופמן לבית פרטי בטל מנשה. והנה חלום

טל מנשה - לגור בבית פרטי
וליהנות מחיים תורניים

נפתח לשיווק שלב ב'
החל מ- 2,150,000 ₪

הצטרפו לחרות ואסף קאופמן שעברו ממבשרת ציון לישוב והשתדרגו גם אתם לבית פרטי עם גינה, נופים קטומים וחיי קהילה איכותיים המותאמים לאורח חיים תורני סמוך לחריש ולכביש 6

לפרטים חייגו 076.5997812
או חפשו בגוגל 'טל מנשה הרי זהב'